

1 RUYALAR VE YEMINLER

Frances, "Kardeş Frances Bolvar keşiş'in Günlüğü," diye yazdı Frances, gevşek bir şekilde bağlanmış kitabının buruşuk ve lekeli sayfasına karaladı.

Kamp ateşi parlıyordu, ama gecenin gölgeleri yazdıklarını karanlıkta zar zor okunaklı hale getiriyordu. Öksürdü, ciğerlerindeki bıçaklama ağrısının farkında olarak, tüyünü sayfaya geri koydu ve kendini yeniden konumlandırmaya çalıştı. Üzerine döşediği eski kütük ıslaktı ve bornozunun yününden bile hissediyordu.

"Bu garip topraklarda karaya çıkmalı iki gün oldu. Benim hesabıma göre, Sekizinci Kasım, Varış'tan bu yana iki yüzüncü yılda..."

Yolculuğu ve beş titanik ağacının arasındaki bu noktaya gelişini düşünmek için bir an durdu. Yolculuk zordu, denizciler kabaydı ve askerler sıkılmıştı. Sonra koya geldiklerinde başlarına bir fırtına geldi ve onunla birlikte deniz canavarları saldırdı.

Bu yabancı ormanda çürürken, deneyimlerini yazmaya başlaması gerektiğine, kısmen de sefaletini aklından çıkarması ve küçük kampının titreyen ışığının ötesindeki huzursuz karanlıkla ilgili sürekli düşüncelerini durdurması gerektiğine karar vermişti.

Ateş Rab'bin bir lütfuydu ve onsuz buranın onu tüketeyeğinden emindi. Ormandaki odun ateş yakmak için kullanılmayacak kadar ıslaktı, ama sahilden biraz dalgaların karaya attığı odunlardan almayı başarmıştı ve çıra gibi kullanılarak bu noktaya getirmişti. Titreyen elleriyle çakmaktaşı küçük bir alev başlatmak için kullandı, sonra ona küçük dallar ekledi ve dikkatli bir üfleme ile besledi. Zamanla güzel bir alev almıştı. Odun yanarken tısladı.

Tekrar öksürdü ve yazısına geri döndü. "gittikçe güçsüzleşiyorum. Ateşim kötüleşiyor. Hava sıcak ve ıslaktan başka bir şey olmasa da, titreme hissediyorum. Vücudum ağrıyor ... " diye yazdı.

Öksürmek için durdu, kalın kırmızı bir maddeyi orman tabanına attı. Uzaylı ötüşleri ve cıvıltıları onun etrafında öfkelenirken kamp ateşine daha yakın toplandı. Ormana hiç girmemiş gibiydi. Buradaki vahşi yaşam tuhaf ve vahşi, egzotikti. Ejderhalar gibi uzun boylu, muazzam hayvanlar gördü, uzun ağaçlardan yaprak almasını sağladılar.

"İhtiyaçtan beni içe doğru, kıydan uzaklaşmaya, o iğrenç dokunaçların bana sarıldığı yerden uzaklaşmaya zorladı" diye yazdı, bir önsezi duygusu hissetti. Kavrayan dokunaçlar, diğer adamları yakalayıp tuzlu soğuk sulara çekmeleri, onu tiksintiyle doldurmuştu. Sahilde kalamayacağını biliyordu.

"Fırtınalar koptu, ama dalgalanan suların altında, gemilerimizi takip eden şeyler vardı. Dalgalar yükselip düşerken ve yağmurlar üzerimize yağarken çarptılar. Su her yerdeydi. Direkler koptu ve yelkenler düştü. Tekneler paramparça olmuştu. Toplar suya düştü ve taş gibi battı. Ama erkekler ... erkekler yakalandı ve korku dolu gözlerle aşağıya çekildi. Beni bir dokunaç kavradı ve bir kadının yüzünün bana baktığını gördüğüme yemin ettim. Belki bir mamono, ama suda yaşayan bir tane? Bu bizim için bilinmiyordu. Ona bir tekme attım. Bazı gemi enkazlarına sarıldım ve her şey karardı.

Bir yudum su aldı. Orman suyla doluydu ve akan tatlı su ile kıydan çok uzak olmayan bir dere olduğu için bu gelmek için yeterince kolaydı. Yemeğin zor

olduğu kanıtlanmıştı, ta ki şu anda altında kamp kurduğu garip yeşil ve kırmızı meyveli ağacı bulana kadar. Meyvenin lezzetli ve sulu olduğu kanıtlanmıştı, ama onlardan bıkmıştı ve açlığını gidermek için çok şey gerekiyordu. Yemek bir angarya haline gelmişti ve son zamanlarda tırmanacak ve daha fazla meyve alacak enerjiye sahip olmadığını keşfetti. Giderek daha zor hale gelmişti.

Bir kramp geldiğinde karnını tutarak göz kırptı. Bunu ona yapanın su mu yoksa lanetlenmiş meyve mi olduğundan ya da soluduğu sis mi olduğundan emin değildi. Pelerininin üzerine uzandı, önünde uzanan teçhizatının stoklarını aldı.

Kitabı, bir tüy kalem ve mürekkep şişesi vardı, kargaşa sırasında yanında tutmayı başardığı. Ayrıca birkaç malzeme için sahilde keşif yapmıştı: çakmaktaşı ve kav, bıçak ve keskinleştirilmiş bir sopa oyup kendisine mızrak yaptığını söylemişti. Hiç hayatında kullanmamıştı. Katip ve keşiş olmak için talihsiz bir zamandı.

Bir asker muhtemelen bir yapı inşa eder, vahşi bir domuzu öldürür ve iyi pişirip yerdi. Muhtemelen hasta olmaz. Ama o bir asker değildi. O her zaman hafif bir adamdı, kırılğan ve hastalıklıydı. Emirle yeni toprakları, bu macerayı anlatmak için gelmişti. Manastır duvarlarının ötesine ve duyduğu topraklara gitmeyi ve manastırın kalın ve tozlu ciltlerinde öykülerini okuduğu egzotik hayvanları ve canavar kızları görmeyi dört gözle bekliyordu. Gerçek bir deneyim, gerçek bir macera için can atıyordu. Onun yerine kendi ölümünü anlatmayı düşünüyordu bu günlükte.

Uykuyu düşündü, ama uyanan dünyanın acısı ve rüyaları düşünmesi onu yeniden düşünmeye zorladı. Kitabını, tüyünü ve mürekkeğini tekrar kavradı. Tüyünü mürekkep kuyusuna daldırdı ve tekrar karalamaya başladı.

"Rüyalarımnda siyah gölge-şeyler görüyorum" diye yazdı.

Sayfadaki kelimelere baktı, kamp ateşinin tıslayan alevlerinin sarı kağıt ve koyu mürekkep üzerinde titremesini izledi. Kelimeleri yazmanın bir hata olup olmadığını merak etti, sanki aklında sadece bir tür yaşam olan korkunç bir şey vermiş gibi. Derin bir nefes aldı ve onları sayfaya koymaya karar verdi.

"Gölge-şeyler uzun ve büyük, neredeyse derin bir yaratıktan toplanan mürekkep çizgileri gibi. Gökyüzünden aşağıya doğru uzanırlar ve dokundukları yere gölgeler atarlar, karanlığın güneş ışınları gibi bükülürler. Hareket ettikçe titriyorlar ve atlıyorlar ve kolları çığ gibi seslerle ağaç dalları gibi kıvranıp öne doğru süzülüyorlar. Onlardan korkuyorum. Uykudan korkuyorum, çünkü gelecekler. Sürekli takip ediyorlar. Koşuyorum ama hareket edemiyorum, hep ilerliyorlar."

Sözlere baktı ve çok yorgun hissetti. Tekrar uyumaktan korkuyordu, ama uyanık olmak çok acıttı. Kabus gibi gerçek dünyadan kabus gibi rüya dünyasına geçiş bir cehennemi diğeriyle değiştiriyordu.

Ormanda bir şey duyduğunda başını sallamaya başlamıştı - ve bundan memnun değildi - bir tür titreme sesi. Kollarında ne kadar ağır görüldüğünün farkında olarak bilenmiş sopa mızrağını korkuyla kaldırdı.

"K-kim var orada?" Frances tirmalayıcı bir sesle karanlığa seslendi. Aklı yarıştı. Kabuslarının korkunç varlıklarından biri hayata mı geldi?

Durdu, ve bu fikre şahsen karşı çıkardı, o etrafına bakındı. Titremenin nereden geldiğini anlayamadı. Sonra bir kerede büyük bir figür indi ve ona istediğinden daha yakındı.

Kaplan-kadın ağaçlardan birinden sessizce önüne indi. Doğu Hindistan'da anlatıldığı gibi onu bir Jinko olarak tanıdı, ama bu normalden biraz daha uzun görünüyordu. Çizgili kuyruğu titredi. Hızlı, kıvrak ve kaslıydı ve hem hassas hem de belirgin bir güçle hareket etti. Formu iyi tanımlanmıştı, tam kalçaları ve göğüsleri ve terle parıldayan sert kaslı bir midesi vardı. Onun önünde yükseldi ve onu yetişkin bir kadının önündeki küçük bir çocuk gibi gösterdi.

Saman sazdan bir kalkanı ve kaba bir volkanik cam üçgeni ile uçlu bir mızrağı vardı. İlkel olmasına rağmen, şüphesiz oldukça nazikti, ama bunları bir sırtışla bastırdı.

Geri çekildi ve boşuna mızrağını ona doğrultmaya çalıştı, onu geri tutmak için. Sırtışı soldu ve ona sert gözlerle baktı. Mızrağını düşürmesi için neredeyse onu dehşete düşüren bir kükreme ile bulanık bir şekilde hareket etti. Zahmet-sizce elinden tuttu ve onu kavradı, onu yerden bir hırıltıyla kaldırdı. "Chontali okichtli!" Dedi, gözleri parlıyordu.

Onun durumunda, bu Frances için çok fazlaydı ve efordan öksürmeye başladı. Acı ciğerlerini doldurdu ve perişan oldu. Sıkılı dişlerinin yumuşadığını ve yüzünün dehşet verici bir şeye dönüştüğünü gördü. Onu hızla yere yatırdı ve pelerininin üzerine nazik bir özenle koydu. Dev pençesi kaşımı hissederek yüzüne dokundu ve gözlerinin içine baktı.

"Ti kokoxki..." dedi Jinko alarına geçti. "... I kui teuanik nopetauh ..." diye ekledi usulca, pençesini yanağına koyarak.

Güçlü omuzlarına çekildi, onlara yaslandı. Onu alırken inledi ve başının döndüğünü hissetti. Onu nazikçe ve rahat bir şekilde taşıdı ve ayağıyla ıslattığı kamp ateşinden biraz uzakta ormanın içinden geçti. Yakalanmanın verdiği efor onu tüketti. Titremeyi garip bir şekilde yatıştırıcı buldu ve ateşli bir uykuya daldı. Sonra kabuslar geldi.

Rüyasında, hastalıklı yeşil otların tepelerinde, hissedemediği bir rüzgarda sallanan uzun otların üzerindeydi. Ova öğlen gibi aydınlansa da gökyüzü siyah ve yıldızsızdı. Hava sıcaktı ve görünmeyen bazı korkunç cırcır böceklerinin ve kurbağaların sert acı çığlıklarıyla doluydu. Bu Gürültülü Gözlemciler kahkaha ve hırıltı karışımı içinde haykırırken, uzaktaki ağaç çizgisi boyunca Gölge Şeyler belirdi. Her gözünü kırışında yaklaştılar.

"... yabancı şeytan ..." bir Gölge fısıltı sesiyle hırladı. "Sen bize aitsin. Seni sonsuza dek bu ovalarda avlayacağız ... Parmaklarımızı gözlerine sokacağız ... sana çığlık attıracağız ..."

"... bütün erkekler acı çekmeli ..." dedi bir başkası ona yandan yaklaşarak. "... bütün insanlar ölmeli ..."

"... pislik ... orman nefret ediyor senden..." üçüncüsü dedi.

Daha yakından bakarken kaçmaya çalıştı ama hareket edemedi. Bir ağaç gibi dikildi ve bacakları kalkmadı. Yüzündeki ince siyah kollardan uzayan uzun, tendril benzeri parmakları gördü. Siyah formlarda beyaz sırtışlar gördü, pembe diller ortaya çıktıkça genişçe açıldı ve mukus damladı.

Bu bir rüyaydı, kendine söyledi. Sadece bir rüya.

"... bu bir rüya ..." dedi biri, eli yaklaşırken düşüncelerini duydu.

"... ama biz değiliz ..."

Bağırarak için ağzını açtı ama ses çıkmadı. Donmuştu, sadece yaklaşan ölüm nöbetçilerinin ona yaklaşmasını izleyebiliyordu. Dallar uzandı. Uzanmış pençenin karanlığından başka bir şey göremiyordu ya da nefes alamıyordu. Dallar gözlerine giriyordu ve acı yakıcıydı.

Birden çığlık atıyordu, ama uyanıktı ve Jinko'nun yüzü onunkinin üzerindeydi. Titreyen meşalelerle aydınlatılan sazdan çatılı bir kulübedeydi.

"Amo ..." dedi Jinko sessizce, yatıştırıcı bir şekilde. Yüzünü pençelerine sürttü. "Amo...Amokuali koşistin..."

Dehşetle inledi, kalbi hala çarpıyordu, ama başı zonkladı ve midesi acı içinde çalkalandı. "Oh...oh Tanrım..." dedi. Gözlerinde gözyaşları vardı. İzdırap çok büyüktü.

"Şşşş...şşşş ...." Kaplan fısıldadı. Pençesini ağzına dayadı ve endişeli bir ses çıkardı. Arkasından hızla uzandı ve üstü gevşedi. Onu çıkardı ve yere fırlattı. Ateşine rağmen Frances'in gözleri genişledi.

Sadece resimlerde göğüsler görmüş ya da kalabalık bir çiftlikte normal hayattaki kız kardeşlerinin bakışlarını görmüştü. Fakat bu durumlarda, şimdi gördüklerine adalet sağlayamazdı. Göğüsler cennet gibi ve mükemmeldi. Kaplan pençelerinden birini mükemmel yuvarlak, küresel göğsüne koydu.

"Kua," dedi Jinko, bir ricada bulundu. Meme ucunu ona uzattı. Sivri uçta beyaz süt birikmeye başladı.

Ateşi ve açıklanamayan eyleminin gerçeküstü doğasına rağmen, emrinin yeminlerini hatırladı. Bir keşiş olarak, böyle bir davranış uygunsuzdu. Nefes nefese başını salladı. "Ben ... Yapamam -" dedi.

Jinko'nun dişleri sıkıldı, dişlerini ortaya çıkardı. Eğildi, burun delikleri alevlendi ve gözleri parladı. "Kua!" Bir homurtuyla dedi.

Onu kafasının arkasından kavradı ve meme ucunu zorla ağzına bastırды, ılık sütünü diline fıskırttı. Tadı güçlü bir şekilde tütsülü ve baharatlıydı, ancak yoğunluğuna rağmen sarhoş edici bir tadydı.

Kaplanın sütü akmaya başlayınca midesi gürledi. İlk ağzını yuttu ve sıcak, yatıştırıcı Jinko sıvısı boğazına doğru ilerledi. Rahatlama neredeyse anında oldu. Baş rahatlamış gibi bir nefes aldı ve sıcaklık kanının içinden ve vücudunun her yerine aktı.

Süt onu doldurdu ve ağırlığı midesinin içine yerleşti, tüm mide bulantısını ve krampları uzaklaştırdı. Memelerindeki sütte bir çeşit panzehir olmalı diye düşündü. Garip kötü suya ya da yiyeceğe karşı olarak.

"Mochikaualis ka kuitlapantli, yeh," dedi hem gururlu hem de sakin bir tonda, korkunç hisleri ve acıyı uzaklaştıran lezzetli, harika, harika sıvıya açgözlülükle sarılmaya devam ederken. Ağzını bir gülümsemeye kapattı, ama Jinko bakıcısının tam göğüslerini emmeye devam ederken bir tür titreme sesi çıkardı. Jinkolar hakkında, buna Chuffing denildiğini bilecek kadar çok şey biliyordu ve ses, sütünün midesine verdiği kulaklarına aynı yatıştırıcı etkiyi verdi.

Başının arkasını şefkatle ovuşturdu ve midesi Kaplan Sütüyle dolana kadar göğüslerinden sütü yalamaya, emmeye ve yutmaya devam etti. Meme uçları çok lezzetliydi ve süt hastalığı yok ederken, onu uyandırmak için dudaklarında göğüslerinin hissini buldu. Sert ve yumuşak bir şey yoktu ve sütle birleşen doku

ve tat kendisini kaybetmesine neden oldu. Öpücükleri ve yalamaları beslenmeyle ilgili daha az ve ibadet etmekle ilgili daha fazla oldu.

Bu büyük, dolu göğüslerin ibadet edilmesi gerekiyordu, çünkü onlar cennet-sel ve zarıftı ve değerli şifa iksirini verdiler. Dekoltelerini öpmeye başladı, hangi meme ucunu yalayacağına dalgalandı, her ikisini de aynı anda tatmak için çaresiz kaldı.

”Yeika apitsmikik!” Hareketli emişine ve göğüslerini öpmesine gülerek söyledi. Yüzünü bir pençe ile körükledi, sonra saçlarını sabırlı ama kontrol edici vuruşlarla okşadı. Harika hissediyordu ve karnı yerleştikçe ve kaşındaki baş ağrısı azaldıkça, sıcak kucağının titremelerini yatıştırdığının farkındaydı ve güçlü kolları ve sıkı, terli karnını ona karşı bastırıyordu.

Tek rahatsızlık, kaplan kadının yumuşak, dolgun göğüslerine olan ilgisiyle penisinin ağrıyan acıya boğulduğu kasığındaydı. Ama bu aynı zamanda onu suçluluk ve utançla doldurdu, çünkü bir keşiş olarak bekarlık yemini etmişti ve bu onları ihlal etmeye tehlikeli bir şekilde yakındı. Tedavisi için o kadar çaresizdi ki kararı üzerinde durmadı. Buna rağmen, tam göbeği ve yeni rahatlamış kafası onu güçlü bir uyku dürtüsüyle doldurdu.

Frances derin bir uykuya daldı ve korkunç tarlalar ya da hırıldaayan korkunç böcekler yoktu. Rüyaları sıcak bir yatak ve deniz kenarında hafif bir esinti ve Jinko kızının göğüslerine bastırılmaktı. Rüyasında harika ılık sütü içiyor, çenesinden ve göğsünden aşağı akıtıyor, Jinko'nun göğüslerini öpüyor ve onun hoş chuffing seslerini dinliyordu.

Ve yine de, Jinko'nun hemen ötesindeki ve deniz kenarındaki karanlık Gölge Şeylerini gördü. İzliyorlardı, ufukta geziniyorlardı. Ama ona dokunamadılar, yaklaşamadılar. Süt görünüşte onu onlardan korumuştur ve bunu biliyordu. Bu yüzden öyleydiler. O güvendedi ve uykusu huzurluydu.

Uyandığında, kollarındaydı, çenesinin altına sokuldu ve göğsüne sevgili bir bebek gibi sarıldı. Yüzü gülümsüyordu. Kıpırdanırken gözleri açıldı ve gözlerinin derin mavi gökyüzü ona baktı.

Yüzüne harika bir gülümseme geldi ve uzun köpek dişlerini görebiliyordu. ”Ma kuali tonalli,” dedi bir yudumla. Gülümsedi ve saçlarını gözlerinden ayırdı. ”... Ketsaltik...”

”Günaydın,” diye fısıldadı. ”Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.” Onun kavrayışından sıyrılmaya çalıştı, ama ona bakarken kolları onu sıkıca tuttu. Gülümsedi, güzel sırtısındaki büyük dişlerin farkındaydı.

Frances mücadele etti ve o da yaptığı gibi gülümsedi. Özgür olmak istediğini anladı ama ona izin vermeye niyeti yoktu. Sırttı ve onu yaklaştırdı.

”Ben ... Yapamam ...” diye protesto etti. ”Lütfen.”

Gözlerindeki ricayı gördü ve eğlendirilmiş bir pırıltıyla saçlarını okşadı ve onu serbest bıraktı.

Hareket ederken battaniyelerin yanındaki küçük bir tencereyi devirerek serbest kaldı. Yapının etrafına ilk kez iyi baktı. Şöminenin dumanını serbest bırakması için merkezde bir delik bulunan, sazdan bir dal çatısı olan dairesel bir kil kulübeydi. Şöminenin kendisi karardı, közleri söndü. Kulübenin kapısı yoktu ve Frances bunun bir Jinko'nun ormanda korktuğu hiçbir şey olmadığı için

olduğunu düşünüyordu. Vahşi mamono ırkları arasında bile, onları şaşırtmayı neredeyse imkansız kılan duyularla en güçlülerden biri olarak kabul edildiler.

Mızrağı ve kalkanı, küçük bir ağaç gibi kalın görünen bir yay ve okla birlikte duvardan kemik kancalarına asıldı. Böyle bir ipin çekilmesi için gerekli olan güce hayret etti.

Külübenin karşı tarafına doğru ilerlerken, bazı kil kapları olan alçak bir masanın yakınında nefes nefese kaldı. Kalbi yarıştı ve nefesi kesildi. Belli ki hastalık hala onu etkiliyordu. Mavi gözlerindeki ısıltı ve şeytani sırtışıyla Frances, eğlenceyle mesafeyi korumaya yönelik telaşlı girişimini izlediğini biliyordu.

“A-adın Ne?” Frances odağını değiştirmeyi umarak sordu.

Ona gözlerini kırıştırdı, anlamadı.

”Ben Frances’im” dedi. Göğsüne işaret etti. ”Frances. Senin adın nedir?”

İri, mavi gözleriyle ona yavaşça baktı. ”Kotona,” dedi berrak sesiyle, harika, hayat kurtaran koynuna işaret ederek. ”Ni Kotona.”

Gülümsedi. Çok güzel bir isim olduğunu düşündü. ”Kotona,” dedi. Parmağıyla ona işaret etti.

Kotona tekrar gülümsedi, büyük dişlerini gösterdi ve Frances sırtışını görmenin oldukça hoş olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Göğsüne işaret etti. ”Frances. Kardeş Frances...”

”Amo,” dedi Kotona, başını sallayarak ve güzel parlayan gözlerini yuvarlayarak. ”Amo, ‘Budder Fansess ...’ dedi. Bir parıltı ve gülümsemeyle eğildi. ”Ti... Ti Ketsaltik...” dedi rüya gibi bir tonla.

”Ne, ben mi?” diye sordu.

Kıkırdadı. ”Ketsaltik!” Dedi, gözleri parlıyordu. Heyecanla kendine işaret etti. ”Ni...Ni Kotonoa,” dedi. Ona işaret etti. “...Ti?”

”Ti?” diye sordu. Boğazını temizledi. ”Ni ...” neredeyse Frances Kardeş dedi ve söylemesi gerektiğini biliyordu, ama kendini kelimeleri söyleyemez halde buldu. ”Ni...Ketsaltik?” diye sordu.

”KetsalTİK,” Kotona oldukça hoş bir şekilde kıkırdayarak düzeltti.

”Ketsaltik,” dedi gülerek. ”Ni Ketsaltik.”

Kotona mutlu bir şekilde başını salladı. Sütü göğüslerini ortaya çıkararak basit üstünü çıkardı. Kalbi neredeyse durdu ve penisi sertleşmeye başladı, o mükemmel kaplan kürelerinin tekrar ortaya çıktığını gördü. ”Kua,” dedi göğsüne işaret ederek.

Gözleri genişledi. ”Ben ... bilmiyorum ” dedi. Yeminleri...

Bir an ona göz kırptı. ”Kua?” Diye sordu Kotona, kulakları yukarı ve yüzü eğildi.

”Ben bir keşişim,” dedi kendine işaret ederek. “Keşiş. Yapamayacağım anlamına geliyor ... ”

Kotone başını salladı. ”Amo ’monnk’, Ket-sal-tik,” dedi kelimeleri söyleyerek.

”Yapamam,” dedi. “İznim yok. Bir yemin ettim..”hayır olduğunu tahmin ettiği kelimeyi hatırlayarak aradı. ”Amo. Amo Kua.”

Bir an ona baktı ve onu zorla beslemesinden korkuyordu. Daha önce, onu istediği her şeyi yapmaya kolayca zorlayabileceğini göstermişti. Bir kısmı bunu yapması için hazırlandı ve bir kısmı hevesle yapmasını umuyordu.

Her zaman güçlü bir mamono'nun onu göreceğinden, ruhunu göreceğinden ve oradaki ürkek ruhu göreceğinden korkuyordu. Güçlü bir mamono'nun gelip onu iğneleyeceğinden, ona tecavüz edeceğinden ve onu ne kadar kontrol edebileceğini göreceğinden korkuyordu. Bu Jinko savaşçısı onu görebiliyordu. Küçük sırtışının, gözlerindeki aç bakışının tek açıklaması buydu...

Ama bunu kolayca alabileceğini iddia etmedi. Sadece gülümsedi ve ayağa kalktı. Yayı ve okları duvardan aldı ve hala üstsüz olan kulübenin girişine taşındı. Kuyruğu küstahça sallandı.

"Tikkuas kintepan" dedi. Meme ucunu sıktı, sütün damlamasına izin verdi, sonra onu orada bıraktı. Ormana kaybolmadan önce çimlerin üzerinde durdu.

Frances ne yapması gerektiğinden emin olmadan kulübede oturdu. Kaçmayı düşündü, ama iyileşmiş durumuna ve iyi uykusuna rağmen hala çok yorgundu ve eklemeleri ağrıyordu. Bir süre dinlenmeye karar verdi. Kürklerin üzerine uzandı, sadece nefes aldı ve kuş seslerinin ve geçen yağmurun tadını çıkardı. Kitabına ve tüyüne sahip olmayı diledi, çünkü konutla ilgili bazı gözlemleri yazıya geçirmek ve süt ve Gölge Şeyleriyle ilgili deneyimleri tanımlamak istedi. Bu önemliydi.

Ama aynı zamanda Jinko kadını Kotona'yı da içinde tartıştıyordu. Kaplan kadın ilkeldi, ama kulübesindeki her şeyin etkili ve kaliteli olduğu ortaya çıktı. Her şey aynı zamanda kendi eliyle yapılmış gibi görünüyordu ve bazı kaplar, silahlara ve erkek anatomisinin kaba görüntülerine sabitlenmiş olsa da, bir dereceye kadar sofistike bir sanat gösteriyordu.

Dinlenmenin, en azından kampına adımlarını atmak için gücünü artıracaklarını umuyordu. Kitabını geri almak ve belki biraz daha yazmak istedi. Ve yine de, dehşetine, hastalığın geri döndüğünü hissetmeye başladı. Önce karnında, sonra gözlerinde ve son olarak da kaşında başladı. Sonra ağrılar yoğunlaştı. Ürperti onlarla birlikte geri döndü ve sızlanmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Kotona döndüğünde acı çekiyordu. Omzunun üzerinden sarkmış büyük, çizgili bir geyiği vardı ve içeri girdiğinde sırtına rağmen gülümsemesi alarma geçti. Geyiği yüksek sesle yere düşürdü ve başını eğdi ve hafifçe titredi. Sonra adamın sarıldığı yere doğru diz çöktü, saçlarını pençesiyle okşadı ve sol göğsünü ağzına soktu.

"Kua!" Emir verdi.

Frances açgözlülükle ve utanmadan emdi, çünkü güçlü Jinko tekrar titremeye başladı. Süt beraberinde aynı neşeyi, aynı harika duyguyu getirdi. Rahatlamadan yarı hezeyandan inledi ve elini göğsüne koydu. Kotona bunu gerçekten çok sevdi ve başını göğsüne tutarak onu kollarına aldı, böylece hareket edemedi. Çok geçmeden hastalığın geçtiğini hissetti.

"Ne kadar," dedi açgözlü yudumlar arasında. "Ne kadar içmem gerekecek?"

Birkaç dakika işaret ve el hareketleri kullandı, ama sonunda sorusunu anladı (ya da yaptığını düşündü). Parmağıyla boş boş çamura kazıdı. "Semiak," dedi başını göğsüne daha sıkı tutmadan önce.

Frances, Jinko savaşçısının meme ucu hala dudaklarının arasındayken, onun izini çamurda görece kadar yüzünü çevirmeyi başardı. Yerde sekiz şekilde bir figür vardı. Gözlerini kırptı.

"... sonsuza kadar mı?" diye sordu.

"Amo 'forrrvar ...'" dedi gözlerini yuvarlayarak. "Semmmm-E-ack."

İçini çekti. "... semiak ..." diye fısıldadı, önünde parıldaayan dolu göğüslere baktı. Muhteşem bir kaplan-bakire'nin göğüslerini sonsuza dek yalamak ve emmek o kadar da zor değildi, ama yeminlerini ihlal ettiğinden korkuyordu. Neyse ki, kendi kendine, sadece onu beslemekten memnun görüldüğünü ve hastalığını uzak tutmanın gerekli olduğunu söyledi.

Bir kaba sağlamayı önermeyi düşündü, ama o ... anlamadı. O anlayamazdı, kendi kendine söyledi ve bunun yanında kaba olurdu, belli ki.

Eğildi, gözlerini kapattı ve meme uçlarını saygıyla öptü. Onun yaptığı gibi onun sesini duydu ve yüzünü kavradı ve dudaklarından öptü, sütünün hala orada olduğunu umursamadı. Dilini ağzının içine yolunda çalıştı, onu alıp onun yapma. Bu onun ilk öpücüğüydü ve sertleşmiş horozundan bir akıntı hissetti.

Kotona durdu, geniş gözlü. Her nasılsa - belki de güçlü burnu - küçük bir hamle yaptığını söyleyebilirdi. Gülümsedi ve onu kollarına çekti. Onu orada soyup tecavüz edebileceğini, bekaretini alıp yeminlerini bozabileceğini düşündü, ama o sadece onu tuttuğu gibi güldü. Pençelerini vücudunda gezdirip mırıldanıyo.

Sonunda hareket etti ve geyik karkasını temizledi ve kesti. Çoğunu tuzladı ve sakladı, ama bazılarını pişirip yedi. Aromatik kokuyordu, ama hepsini açgözlülükle yedi, sonra kendi midesi güremeye başladığında ağzını göğsüne zorladı. Sütündeki geyiğin pişmiş etini, şimdi tanıdık tadıyla birlikte tadabilirdi. Onu sevmek için büyüyordu ve diğer yiyecekleri hiç umursamıyordu. Güzel, dolu göğsünden Jinko sütünü içmek bir iksirdi.

Yemek yedikten sonra güneş batmıştı ve kulübenin karşı tarafındaki pelerininin üzerine kıvrılmıştı. Bu onu eğlendirdi, çünkü kürklerini okşadı, böylece küçük bir kaşık gibi uzandı, ama yeminlerini ihlal edemedi. En azından resmi olarak değil.

Frances'in söyleyebileceği kadarıyla Kotona yalnız yaşıyordu, ama sonra Jinko'nun gezmeyi sevdiğini biliyordu. Ayrıca geceleri ağaçlardan yükselen dumanı görerek başkalarının düşündüğünden daha yakın olduğunu biliyordu ve zaman zaman Kotona ortadan kaybolduğunda, kendisi gibi diğer Jinkoları ziyaret etmek olduğundan şüpheleniyordu.

Böyle bir ziyaretten sonra, sırtında büyük taş bloklar taşıyarak eve geldi. Ağırılık yükü muazzamdı, ama yine de onları neredeyse hiç çaba harcamadan taşımıştı. Kaslarını germesini, gücü kadını haliyle görmesini ve bu gücü ona çevirmesi düşüncesiyle tahrik olduğunu hissetmeden edemedi. Havayı kokladı, uyarılma kokusunu aldı ve dişlerini kar yağdırana büyük bir sırtıyla, kalbi yarışırken güçlü vücudunu esnetti.

Taşları kulübenin girişine indirdi, sonra ona şeytanca baktı. Kuyruğu sallandı. Onlara işaret etti.

"Neltilia iuan tepantlakok," dedi ona, sonra bloklara işaret etti ve sonunda onlarla birlikte bir taşıma hareketi yaptı.

Onun anlamını anladı ve bir tanesini kaldırdı ya da denedi. Ağır ve hızlı bir şekilde geri indirmek zorunda kaldı. Başarısızlığına rağmen, bu Kotona'yı memnun ediyor gibiydi ve sırtını sevgiyle ovuşturdu.

Sonra içeri girdiler, o da karnını doyurduve tek zorluk, onun acı verici erekşiyonunu fark ettiğinde ona tecavüz edeceğinden korkmasıydı. Kısa bir süre

sonra, kendi topraklarında devriye gezmeye gitmek için ayrıldı, diye varsaydı.

Döndüğünde, kamp alanında geride bıraktığı tüm eşyaları ona getirdi. Bunlardan en önemlisi tüy ve kitaptı ve Frances çevresiyle ilgili gözlemlerini tekrar yazmaya başladı. Yazma eylemi, kendisini omzunun üzerinden bakarken ve siyah mürekkep izlerine gözlerini kısarken bulan Kotona'yı ilgilendiriyordu, kuyruğu hala söz konusu gibi kıvrılmıştı.

Döndüğünde, kamp alanında geride bıraktığı tüm eşyaları ona getirdi. Bunlardan en önemlisi tüy ve kitaptı ve Frances çevresiyle ilgili gözlemlerini tekrar yazmaya başladı. Yazma eylemi, kendisini omzunun üzerinden bakarken ve siyah mürekkep izlerine gözlerini kısarken bulan Kotona'yı ilgilendiriyordu, kuyruğu şaşkınlıkla kıvrılmıştı.

Günler geçti. Kotona avlanmak için ortadan kaybolur ve o ormanı günlüğünde anlatırdı. Gücü göreceli bir terim olmasına rağmen gücü gelişti. Kotona ondan çok daha güçlü ve hızlıydı. Her zaman, özellikle de gücü için ona karşı daima nazikti, ama vücudu daha az kırılğan hale geldikçe, onunla daha güçlü olmaya başladı.

Emzirme daha da dahil oldu, aynı zamanda bir ritüel haline geldi. Her şey yavaş yavaş başladı ve beslenmeden önce her meme ucundan bir öpücük istedi. Sonra öpücükler göğsünde ve boynunda olmaya başladı. Yakında, vücudunda bir noktaya işaret ederdi – pazısında ya da güzel, düz karnında - ve öpüştü ve sonra göğsünü emmesi için ona izin verirdi.

Frances sütün onu yumuşatacağını, şişmanlatacağını düşünebilirdi ama tam tersi oluyordu. Kasları artmıştı, vücudu tonlanmıştı. Süt onu daha sağlıklı yapıyordu. Artık başka bir şey yemedi ya da içmedi ve Kotona'nın sütüyle yaşamaktan neredeyse onun içmekten zevk aldığı kadar zevk aldığını gördü. Yeminlerini bu şekilde ihlal edip etmediğinden emin değildi, ama hayatta kalmak için yapması gerektiğinden, muhtemelen her şeyin yolunda olduğuna karar verdi.

Ve Gölge Şeylerin korkunç kabusları azaldı. Rüyalarda her zaman vardılar – belki de hastalık her zaman onun içinde mevcuttu – ama zayıftılar ve onlardan asla korkmadı. Ne olduklarını söyleyemedi, ama sanki bu ormanlarda bir hastalıkla kendini gösteren dinsiz hayaletler varmış gibi görünüyordu.

Geceleri kulübenin uzak tarafında, birkaç battaniyenin üzerinde uyur, güç için Tanrı'ya dua ederdi. Mutlu, kesintisiz bir uykudan sonra uyandığında, kulübenin onun tarafında, kollarına sarılmış olurdu. Gerçek bir avcı gibi onu alırdı, her gece onu uyandırmadan kaldırır ve yanına getirirdi. Ve uyandığında, pençesi her zaman penisinin üzerindeydi, onu sıkıyordu.

"İnin ka noaxka", her sabah patisi erkekliğini kontrol ederken fısıldardı. Daha sonra onun "Bu benim" dediğini öğrenecekti. Bu onu sertleştirir ve o da muzaffer bir şekilde kıkırdardı.

Ve yine de, Kotona bu uğursuz fısıltı ve el yordamının ötesine geçmedi. Kendisini ona zorlayacağından korkmuştu (ve hatta kısmen umuyordu), ama asla yapmadı. Ona sadece uyamık olduğu her anı (ve birkaç kez olmadığını) hatırlatabileceğini hatırlatmak için çabaladı.

Frances henüz sıcak mevsiminde olmadığını tahmin etti ve bu tek başına onu tamamen perişan olmaktan kurtarmıştı. Sıcaktaki Jinkoların doyumsuz olduğu söylenirdi, özellikle de onlar tarafından tahrik edilen herhangi bir erkeğe.

Tasarımından şüphe duymadan onu birçok kez uyandırdığının farkındaydı ve açıkça planı onu çiftleşme mevsimi boyunca bunları yapmaktı. Bazı hesaplara göre asla bitmeyecek bir sezon. Bu bir sorun yarattı, ancak kaçıışı olmadığı ve hayatta kalma ihtimalinin sınırlı olduğu için, elinden geldiğince uyum sağlamasının gerektiğine karar verdi.

Frances'in hesaplamasına göre yaklaşık iki haftadır oradaydı. Kotona aslında çok iyi bir zaman anlayışına sahipti ve ajandasını kendisinininkiyle karşılaştırdığında bunu doğruladı. Ona yazılarında katalogladığı daha fazla kelime öğretmeye başladı. Bazı günler ormanda dolaşırlardı ve içindeki şeyleri işaret eder ve adlandırırdı.

Dilini öğrenmek zaman aldı. Her zaman zekiymi ve bunun için bir yeteneği vardı. İlginç bir şekilde, onun dilinde öğrenme veya konuşma girişimlerini reddetti, kendi dilinde konuşmakta ısrar etti.

"Neden dilimi öğrenmek istemiyorsun?" Frances sonunda onun dilinde sordu.

"Çünkü burası Bizim Toprağımız," dedi açık ve güzel sesiyle şiddetle. "Burada Güneş halkının dilini konuşuyoruz."

"Yani sizden daha fazlası mı var?" diye sordu.

"Ormanın her yerinde sayısız mağara var. Ben Savaşçı sınıfından biriyim. Ormandaki topraklarım, denizlerin en büyüğüne en yakın topraklarım var. Bunu tahta tabletinize kaydedebilirsiniz." dedi kitabına işaret ederek.

Frances, "Onlara 'sayfalar' ve 'kitap' diyoruz" dedi.

Göğsünü şişirerek baktı. "Yeterince adil. Bir 'kiiitap', " dedi kelimeyi hor görerek. Yine de sayfadaki mürekkep işaretlerine ilgiyle baktı.

"Okuma yazma öğrenmek istiyormusun?" Diye sordu Frances.

Ona geniş gözlerle baktı, şok oldu. "Sadece rahibeler okuyabilir ve yazabilir," dedi dudaklarını yalayarak.

"Bu neden?" Diye sordu Frances.

"Çünkü sadece Rahibeler biliyor ve sadece rahibeler kızlarını eğitiyor" dedi.

"Peki ya erkekler?" Diye sordu Frances.

Kotone kaşlarını çattı. "Sanırım bir rahibe oğlunu da eğitirdi, ancak çoğu erkek kulübelerinde kalıyor. Yaşlandıklarında ve Laneti göstermeye başladıklarında, ilgilenmeleri için genç bir savaşçıya veya rahibeye verilir. Çoğunlukla o andan itibaren baba ve avcı olacaklar, genellikle eşlerinin yanında yardım için kalacaklar." dedi.

"Lanet ..." dedi Frances. "Sahip olduğum hastalık mı?"

O, başını salladı, üzgünce. "Buna Okichmikistli deniyor" dedi. "Adam Ölümü. Ormandan, buradaki kötü ruhlardan geliyor. Erkeklerden nefret ediyorlar ve onları öldürmek istiyorlar."

"Ama neden?"

"Neden? Çünkü ışığın gölgesi, neşenin de hüznü vardır. Güneş Tanrısı yukarıda hüküm sürerken, Ruhlar nehirlerde gizleniyor. Erkekler erkek olduğunda, ateşler ve ağrılar gelir. Ve korkunç ruhların imgelemleri. Hayatta kalmak için Diyet'i üstlenmeliler, bir mamono'nun göğsünden içmeliler."

"Nehirlerde mi?" Frances sordu. "Suyu içmekten mi?"

Kotona omuz silkti. "Bazı Rahibeler, nehrin sularından, yağmurlardan ve soluduğumuz ormanın sislerinden geldiğine inanıyor, ama kim bilebilir? Şu anda

ormandasın ”dedi. “Her Zaman Diyete İhtiyacın Olacak.”

”Semiak,” dedi.

”Semiak,” diye yanıtladı.

Dolgun, şişmiş göğüslerine baktı ve ağzı sulandı. ”... Semiak ...” diye tekrarladı.

Gülümsedi, ve üstünü çıkardı. ”Buraya gel Ketsaltık,” dedi nazikçe. ”Karnını doldur ... Kua ...”

Göğsüne yöneldi ve emdi. Sütü onu doldurdu ve karnını doldurdu ve içindeki varlığının sıcaklığını hissetti. Bir Jinko'nun sütünü içmek onun gücünü, güvenini senin içinde hissetmekti. Gücünü ve büyüklüğünü hatırlatmaktı.

Kotona sözlerini, ne anlama geldiklerini ve kendi dilinde nasıl yazılacağını öğrenmeye başladı - sadece okumak ve yazmak için ısrar etmesine rağmen.

Kotona, ”Topraklarımızı yazmana yardım edeceğim” dedi. “Çünkü bunda onları öğreneceksin.”

İlk önce onu kıyıya vurduğu sahile götürerek başladı. Kotona sahile çok fazla inmeye cesaret edemezdi, çünkü geldiklerinde oldukça iyi işgal edildiğini gördüler. Yarı suda yaşayan bir canavar ve yarı güzel bir kadın olan yaratıklar kumların üzerinde uzandılar ya da dalgaların içinde eğlendiler. Aralarında özgür olmayan adamlar da vardı. Erkekler çıplaktı. Dokunaçları ve yüzgeçleri saldırıya uğradığı gece gördüğü gibi tanıdı.

Frances, ”Bunlar gemiyi mahveden canavarlar” dedi.

“evet. Bunlar Deniz Kızları,” dedi Kotona, sahildeki dokunaçlı kadınlara işaret etti. Erkekler memnun görünseler de, kucaklarına sıkıca sarılmışlardı. “Genç kadınları şu anda erkek arıyorlar. Genellikle dalgaların altında doğan erkekleri tercih ederler, ancak yabancı erkeklerden oluşan bir tekne onlara lezzetli bir atıştırmalık gibi görünür. Yakında gidecekler ve dalgaların derinliklerine incekler, sonra sular güvende olacak.”

”Onlarla iletişim kurdun mu?” Diye sordu Frances.

”Bazıları ile,” dedi Kotona. “Geçmişte erkek alışverişinde bulunduk. Ama bu zor, çünkü onlar korkunç.”

”Korkunç mu?” Diye sordu Frances.

“evet. Korkunç,” dedi Kotona geniş gözlerle. ”Kıskanç ve açgözlüler, alabildikleri kadar erkek alıyorlar.”

”Jinkolara hiç benzemiyor mu?” Diye sordu Frances gülümseyerek.

Sırttı ve kuyruğunu şeytanca salladı. ”Hiç de değil,” dedi burnunu yukarı eğerek. ”İzinsiz girenler cezalandırılmalı.”

”Cezalandırılıyor muyum?” diye sordu.

”Eğitim görüyorsun”, dedi. ”Benim işim bittiğinde, sen güneşin düzgün bir adamı olacaksın, Tanrı'nın adamı.”

Frances, ”Ben zaten Tanrı'nın bir adamıyım” dedi. Boğazını temizledi. ”Kotona...”

Kotona, ”Bu senin ‘rahiip’ şeyinle ilgiliyse, ilgisizim” dedi. ”Bu okyanusun üstü için. Artık Bizim topraklarımızdasın. Yarın seni Simbani halkını görmeye götüreceğim, diğer önemli insanları.”

Kulübesine geri döndüler ve o etleri yerken tekrar beslendi. Sonra uyudular (önce ayrı, sonra istediği gibi birlikte).

Ertesi gün onu bir tür kano olan Akalli'yi tuttuğu bir dereye götürdü. İçine girdiler ve nehrin yukarısına, yavaşça akan suların aşağısına götürdüler. Algler kenarlardaki havuzlarda oyalandı ve timsah-kadınlar başlarını sudan çıkardılar, onu ve Kotona'yı izlediler, ancak mesafelerini korudular.

Frances, "Beni gözetleme şekillerini sevmiyorum" dedi.

"Ben de sevmiyorum," dedi Kotona, yoğunluğunda korkutucu bir bakışla onlara baktı. Timsah kızlar ona sırttı. "Ama uzak duracaklar, çünkü eşin seninle."

"Eşim mi?" Diye sordu Frances.

"evet. Sütümü paylaştın," diye yanıtladı Kaplan, küreğini yavaşça akan sulara daldırdı. "Mevsim geldiğinde evleneceğiz."

Frances derin bir nefes aldı. "Sana söyledim, evlenemem" dedi.

O homurdandı – ve mutlulukla değil. Kotona, "Sana artık bu aptal yeminden bahsetmemeni söylemişim," dedi. "Beni üzüyor."

Frances, "Bu seni üzebilir, ama ben 'bekaret' yemini ettim ..." dedi. Kotona'nın bunun için bir sözü olmadığı için kelimeyi kendi dilinde ifade etmek zorunda kaldı ve konuşulduğunu duymak için göz kırptı.

Kotona, "Bir kez daha be-ka-ret dersin, seni kanodan atıyorum." dedi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Frances, bahsettiği yırtıcı balıklardan herhangi birinin orada olup olmadığını görmek için suya baktı. "Tanrı'ya yemin ettim..."

"Deli," dedi Kotona bir pençe dalgasıyla. "Tanrı hiçbir şekilde Jinkolar için daha az Jinko ve Jinko çocuğu istemez."

Frances, "Bununla ilgili değil" dedi. "Bağlılık ve saflıkla ilgili."

"Sen safsın. Kendini adamışsın. Tanrı, saf, sadık bir adamın Jinkolar ile çiftleşmeden ölmesini istemez." dedi ve üstlerindeki kör edici güneşi işaret etti.

Frances, "Güneşe tapmıyorum" dedi.

Kotona, "Sadece bir Tanrı var, Güneş" dedi. "Bütün kullar O'na kulluk ederler. O, Günün kaynağıdır, Dünyanın yaratıcısıdır. Güneş, Jinkolar'ın Ona tapmasını istiyor. Yeminin sadece, bir Jinko ile tanışana kadardı. Şimdi Tanrı evlenmeni istiyor."

Frances, "Tanrı Jinkoları çok seviyor" diye yanıtladı.

Kotona başını salladı. "Bizi seviyor ve bize sıcaklık ve ışık veriyor. Artık bu be-ka-ret saçmalığından bahsetmeyeceksin" dedi. "Şimdi kanonun tadını çıkaralım."

Onu nehrin aşağısına, geçişini çok sevdiği bir coşkun ırmak kısmından ve sonunda düz bir araziye, bir savana götürdü. Çayırların içinde uzun boylu ahşap evler vardı. Frances içinde erkekleri ve inek kadınları, holstaurları ve minotaurları görebiliyordu.

Kotona, "Bunlar Simbani," dedi. "Onlar savanaya bağlı iyi bir halktır. Yeryüzüne tapıyorlar ki bu çok aptalca."

"Gerçekten, neden böyle?" Diye sordu Frances.

"Çünkü Tanrı açıkça orada!" Diye bağırdı Kotona, gökyüzündeki kavurucu güneşe gökyüzünü işaret ederek. "Bunu onlara açıklamaya çalıştık, ama gülüyorlar ve Ormandan Güneşe ibadet etmenin komik fikirler olduğunu söylüyorlar. Dünyanın daha büyük olduğunu söylüyorlar, ama bu aptalca. Güneş büyük, çok uzakta."

”Turumuzda herhangi bir vatandaşınızı görecek miyiz?” Diye sordu Frances.
”Belki bir Jinko şehri?”

Kotona geri çekildi. “Bu uygun değil. Sen hala bir yabancısın ” dedi.

“Yabancılar giremez mi ?.” Diye sordu Frances.

“Elbette değil!” Kotona, sorunun gülünç olduğunu söyledi. ”Taş Şehre geçiş yasaktır ve Güneşin Ormanında her halükarda tek bir adamın ortaya çıkması tarif edilemez derecede uygunsuz olacaktır.”

Frances başını salladı. Bu muhtemelen Gölge Şeylere karşı korumalarla başlayan bir gelenektir. Gözetimsiz bir adam muhtemelen hastalığa yakalanmaya başlayacaktır.

“Bu bir utanç. Taş Şehri görmek istiyorum” dedi. ”Yazılarım için.”

Kotona sessizdi. Çenesini ovuşturdu ”Şey ... belki bir yolu vardır ...” diye başladı. “Bütün Topraklarımızı görebilmenin bir yolu var. Belki yarın seni götürürüm.”

Köylüleri bir süre izlediler ve Frances geliş gidişleriyle ilgili notlar aldı. Gidip onlarla konuşmak istedi ama Kotona buna karşıydı. Onunla birlikte diğer mamono ile temaslardan titizlikle kaçınıyordu ve bunun hala resmi olarak onun eşi olmadığı için olduğunu tahmin etti. Jinkolar çok sahiplenici ve şiddetle bölgesel görünüyordu. Bunun yerine, onlar hakkındaki görüşlerine güvenmek zorunda kaldı.

Akıntıya karşı geri kano gezisi yapmışlar, dışarı çıkıp çoşkun ırmağın ötesinde kano taşıyor. Yürürken Ormandan, halklardan, Kotona'nın ailesinden ve geçmişinden bahsettiler.

”Anne ve Baba yakınlarında, kız kardeşlerle birlikte yaşıyorlar. Mevsimden sonra hepsiyle tanışacaksın, ”dedi Kotona mutlu bir şekilde. “Hayatımın on dokuzuncu yılında iki yıldır tek başımayım.”

Kilise kavramı onu ve bir çiftlikteki hayatını, özellikle de kullanılan teknolojiyi betimlemelerini büyüledi. Yabancı şeylere olan güvensizliğine rağmen, değerlendirmesinde adil davrandı. Kullandığı Latince karakterlerin, halkın yazmak için kullandığı hiyerogliflerden daha etkili olduğunu belirtti.

Ayrıca erkek ve kız kardeşleriyle ve ailesiyle çok ilgilendi. Manastır hakkında konuşmaktan hoşlanmadı ve onu bir tür hapisane ya da ceza olarak gördü. Frances bunu hiç yapmamıştı ama yeni durumunun ışığında pişman olmaya başlamıştı.

Daha fazla konuştukları, daha fazla güldüler ve yaklaşmanın arttığını hissetti kendisi,. Her gün göğüslerine masaj yapması ve ibadet etmesi onları daha da yakınlaştırdı. Her seferinde, sütünü yalayıp içmeyi bitirdikten sonra, onu sadece taşıyıp taşımayacağını merak etti. Ve bu bir problemdi.

Kotona'nın güzelliği ve nezaketi onu büyüledi, ama Rab'be bekarlık yemini etmişti. Şimdi çok pişman oldu, ama bunu ailesine olan sevgisinden yapmıştı. Büyük ve fakir bir kardeş yavruları arasında fazladan bir ağız olmuştu, iş için umutları yoktu. Ailesini bu yükten kurtarmak için manastıra gitti.

Her halükarda, yemin etmişti ve bir yemin bir yemindi. Teknik olarak, sadece vücudunu öptüğü ve göğüslerini emdiği için, yeminini ihlal etmediğini söyleyebilirdi. Bunu Rab'be yaptığı ateşli dualarda söyledi. Ama daha uzun kalmayı biliyordu, daha büyük olasılıkla bu savunma geçerli olmaz zaman geldiğinde.

Ve dürüst olmak gerekirse, savunmaya ihtiyacı olup olmadığından emin değildi. Tanrı onu gerçekten inkar eder mi? Ne de olsa bu ormanda mahsur kalmış ve sütüne bağımlıydı. Belki de bu bir işaretti.

O gece uyudular ve güzel tarlaları ve sakin akan suyu ve onu şakacı bir şekilde güldüren ve kovalayan dans eden bir Kaplan kadını rüyasında gördü. Gözden uzak, karanlığın çizgilerini, Gölge Şeyleri, sanki ufuktaki uzak varlıklar gibi gördü. Duyduğunda her zaman olduğu gibi onları görmezden gelmeye hazırды.

"... frances ..." sözleri rüzgarda bir fısıltı olarak geldi ve onların kaynağını biliyordu, konuşmayı tanıdı.

Frances dişlerini sıktı. Onların konuşmalarını dinlemekten hoşlanmadı ve onun içinde konuşmalarını sağlamanın Yaratılışa hakaret olduğuna dair derin bir inanç ortaya çıktı. Elini uzattı ve onları ufuktan öyle bir kopardı ki, rüyalarda, elinde bir sopa demeti gibi toplayarak.

"Sizi yok edeceğim!" Diye bağırdı.

"... bekle ..." dedi biri ve korkmuş gibiydi.

"... BEKLE ..." diye bağırdı ikincisi.

"... bunu yapma ..." üçüncüsünü törpüledi.

"Ben neden yapmayayım?" Frances dedi. "Siz piçler beni öldürmeye çalıştınız! Korkunçsunuz!"

"... yeminlerini hatırla ..."

"... yeminlerin!"

"... eğer Kaplan kadınla üersen ..."

"... senin lanetlenmen demek!"

"Lanet mi?" Diye sordu, duygularını bu kadar korkulu bir kelimeyle içeremedi. "Ne istediğiniz belli: onun sütünü içmeyi bırakmamı istiyorsun, böylece beni öldürebilirsiniz!"

"... hayır ..." ilki başladı.

"...hayır-ağggg!..."

Sıkılı dişleri ile sıktı ve Gölge Şeyler çamur gibi birbirine karıştı, parmaklarının arasından cansız bir şekilde düştüler.

Kısa bir süre sonra, Jinko savaşçısının nazik kucağında uyandı. Kalbi göğsüne çarpıyordu ve öfkeliydi, öfkeyle titriyordu. Sadece bu korkunç gölgelerin onunla konuşmaya çalışacağı düşüncesiyle değil, aynı zamanda bir noktaya değindiklerinden korktuğu fikriyle de.

Frances ve Kotona sabah rutinlerine geçerken, Kotona onları dağa götürceğini açıkladı. Yayını, mızrağını ve kalkanını aldı ve sabahın erken saatlerinde ormanın sıcağı ve ıslaklığının en az baskıcı olduğu zamana doğru yola çıktılar. Kotona sabah yemeği için kendine birkaç maymun yakaladı, sonra üstünü açtı ve göğüsleri açıkta bir güdük üzerine oturdu. Frances onun önünde diz çökmüştü ve göğüslerini emdi, karnını tatlı ve sertleşen anne sütüyle doldurdu.

Ondan önce yere diz çökmek onu itaatkar hissettirdi ve bundan hoşlandığını buldu. Ona emzirirken bakışları, gözlerinde bir sırıtış ve böyle bir şehvet ile, onu da itaatkar olarak görmeyi sevdiğini fark etmesini sağladı. Bu sadece onun zevkini arttırdı ve başının arkasındaki pençenin onu orada tuttuğunu, diz çökmesini sağladığını fark etti. İkisinin de ait olduğunu bildiği yere.

Sonunda onu bıraktığında, yüzünü onunkine çekti ve dudaklarından öptü.

"Nefesinde kendi sütümü tatmayı seviyorum," diye fısıldadı Kotona, titreyerek. "Bana içinde ne kadar olduğunu hatırlatıyor. Ne kadar senin içinde olduğumu."

Frances gülümsedi ama sonra yeminlerini ve o lanet Gölge Şeylerin fısıltılarını düşündü. Cübbesini tutarak sözsüz devam etti. Ama ne yapabiliirdi? Kaçmak mı? Ölmek?

Sabahın ortasında dağın tabanına ulaştılar ve kendilerini o saatin tipik yağmur fırtınalarından korumak için durdular. Korunaklıyken Frances, büyük kertenkelelerden birinin büyük boynunun yaprakların arasından sıyrıldığını gördü. aralarında uzaklık vardı ve Frances sadece büyüklüğünü tahmin edebiliyordu.

"Bunları daha önce de gördüm, ilk geldiğimde," dedi uzun boyunlu yaratığa işaret ederek. "O da ne?"

"Bunlar kuetspallinler," dedi Kotona başka bir uzak kükreme sesi olarak. "Büyük kertenkeleler, Yaşlı Adamlar. Çok ama çok eskiler. Onların kemiklerini yerin derinliklerinde bulduk."

"Onlar çok büyük ve güçlüler," dedi büyük behemoth'a karşı ihtiyatlı. "Yine de uysal görünüyorlar."

"O kadar büyük ki endişelenmemize gerek yok. Çoğunlukla bizi görmezden geliyorlar," dedi Kotona. "Öyle olmayan daha küçük olanlar vardı, tlankoch adını verdiklerimiz. İki ayak üzerindedirler,pençe ve dişi ile saldırırlar. Bizden yemek yapmak istediler. Onları Topraklarımızdan sürdük ve uzak kuzeydeki Vahşi Yerlerde yaşıyorlar."

"Sanırım göremiyorum?" Diye sordu.

Kotona omuz silkti. "Bazıları zaman zaman güneye doğru dolaşiyor, ama asla bu kadar uzağa gitmiyor" dedi. Pençesinin arkasından gittiğini hissetti. "Gel Ketsaltik. Dağa tırmanalım. Oradan Taş Şehri görebileceksin."

Dağa tırmandılar. Frances, denizciler ve askerlerle aylarca seyahat ettikten sonra daha önce formda olmuştu, ancak Kaplan sütü onu daha formda ve daha güçlü hale getirmişti ve dağa tırmanmanın tahmin ettiğinden daha kolay olduğunu buldu.

Havanın soğuk ve kabarcıklı olduğu zirvede durdular. Aşağıdaki ormanın sıcak nemli havasında haftalarca geçirdikten sonra serin rüzgarları serinletici buldu.

Manzaralara bakarken, ormanın önünde uzandığını, kalın ağaçların sis ve buharla kaplandığını gördü. Kalın yeşil kanopinin ötesinde, parıldayan yüzeyde güneşten gelen göz kamaştırıcı bir parlaklıkla büyük ve ışıltılı mavi okyanus vardı.

Güneşin kendisi üzerlerinde parlak bir şekilde parladı, yoğunluğu soğuk dağda hoş bir sıcaklıktı. Kotona zirvenin kenarında durdu ve okyanustan ve derin ormandan uzağa, ufuktaki gri nesnelere doğru işaret etti.

"Taş Şehir burda," dedi gururla. "Dünyanın en büyük şehri."

Uzak olmasına rağmen, Frances gri taştan basamak piramitlerini gördü, basamaklarında kalın yeşil sarmaşıklar vardı. Bütün şehir sarmaşıklar ve ağaçlarla kaplı gibiydi, sanki büyümenin içine çekiliyormuş gibi.

Frances, "Şehir çok büyümüş görünüyor" dedi. "Bunu sen mi yaptın?"

Kotona'nın kuyruğu titredi. "Erkekler inşa etti" dedi. "İlk Kocalar, burası Bizim Topraklarımız olduğunda."

”Yani Jinkolar bu ormanlardan değil mi?”

”Burası Bizim Topraklarımız,” diye tekrarladı zorla. ”Büyük Anneler, yeni eşler bulmak için parlayan köprüdeki Güneşi takip etti ve onları buraya Kötü Ormandan götürdü. Topraklarımızın Ölüm Rahiplerini, karanlığa tapan korkunç insanları ezdiler. Öldürüldüler, ama kötü büyülerini orman sularına lanet etmek için kullandılar.”

”Gölge Şeyleri ...” dedi Frances.

”Evet, ama bizim sihrimiz daha büyük” dedi. Kotona basamak piramitlerinin en yükseğine işaret etti. “Güneşi mutlu etmek için fedakarlıkların sunulduğu Güneş Tapınağı var.”

Frances’in gözleri genişledi. “F-fedakarlık? İnsanları öldürmekten mi bahsediyorsun?”

”ne?!” Diye sordu Kotona dehşetle. ”İnsanları Güneşe mi sunmakmı?! Ama DAHA çok insan istiyor! Kim böyle bir şey yapar?!”

”Boşver,” dedi Frances, onu sakinleştirmeye ve ona dünyanın barbarlığından bahsetmemeye çalıştı. “Hiç önemli değil. Öyleyse feda edilenler nedir? Hayvanlar?”

Kotona’nın yüzü yumuşadı ve gülümsedi. ”Öğle vakti, bir Rahibe ve eşi basamakları çıkıyor. Onu sunağa doğru kırbaçlar ve ürer, Güneş Tanrısı’na rahim ve tohum sunar.” dedi. ”Böyle bir birliktelikten doğan ve kutsanan bir çocuğun Güneş’ten bir armağan olduğu söylenir. Her zaman mutlu, her zaman sıcak ve sihirli güçlere sahip oldukları söylenir.”

”Sihirli güçler mi?” Diye sordu Frances yükseltilmiş bir kaşlarla.

”Hasta olan insanları iyileştirebilir, hayvanlarla konuşabilir ve hemen hemen her şeyi yiyebilirler!” Kotona geniş gözlerle dedi.

Son söylediğin neydi “dur?” Diye sordu Frances. ”Neredeyse her şeyi yiyebilirler mi?”

Hakkında “sadece! İblisleri, kaya canavarlarını ya da hayaletleri yiyebilirler!” Diye bağırdı.

Frances güldü.

Kotona’nın kulakları patladı. ”Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

”Üzgünüm Kotona, ama ... şeytanları ve hayaletleri mi yiyorsun?”

”Ve kaya canavarları!” Kotona katlanmış kollarla dedi.

”Neden biri bunları yemek istesin ki?” Diye sordu Frances.

Kotona ona güvensizlikle baktı. ”Bir hayaletle başka ne yapardın, burnuna üfleterek mi?” diye sordu.

”ne?”

”Tam olarak!” Dedi, havayı pençesiyle havayı bıçakladı.

Frances daha çok güldü ve onu izlerken Kotona da gülmeye başladı.

”Tamam o zaman; aptal şakalarını yap, aptal Ketsaltik!” Diye bağırdı, omzuna kapalı bir yumrukla hafifçe dokundu. Neredeyse onu döndürüyordu ama rahatsızlık vermiyordu.

”Ketsaltik ne anlama geliyor?” Diye sordu Frances, göz kırparak. “Bunu hariç bütün sözlerini söyledin. O nedir?”

”Anlamı ...” Diye kaşlarını çattı. “Yazı dilinde sözünün ne olduğunu bilmiyorum. Güzel demek, ama bir erkek olarak güzel, erkeksi bir şekilde.”

Frances sırttı. “Aman. Bunun ‘yakışıklı’ olduğunu söylüyoruz ” dedi. Ona ne dediğini anladığında dizlerinin zayıfladığını gördü.

”Evet, evet. Sen ”Yaakışıklı”sın. Adın bu. Ketsaltık,” dedi Kotona.

Yüzü sıcaktı ve Kotona sırttı.

”Oh Ketsaltık kızarıyor! Ketsaltık! Ketsaltık!” Ona doğru seslendi, onun etrafında döndü. Büyüklüğüne ve gücüne rağmen, büyük bir kedi kızının yapabileceği tahmin edilebileceği gibi, doğal bir dansa pürüzsüz bir şekilde zarafetle hareket etti.

Sırtışını, gözlerinin ışıldamasını ve kadınsı formunun hareketini izlerken, yardım edemedi ama mükemmelliğe ne kadar yakın olduğunu düşündü. Hayatında birçok kadın görmüş, hatta eğitilmiş balerinler bile hiçbiri onunla kıyaslanmazdı.

Dönmeyi bıraktı. Şakacı bir şekilde gülümsedi ve omzunun üzerinden işaret etti. “Buraya gelip suları görmeyi çok seviyorum” dedi.

Okyanusa doğru bakarken, bu açıdan ne kadarını görebildiğinden etkilendi. Okyanusun pırl pırl suları ona evi ve manastırı düşündürdü. Muhtemelen ikisini de bir daha görmeyeceğini düşündü. Evi düşündüğü gibi sudaki nesneyi gördü. Resimdeki bir leke ya da manzara gibi bir nokta gibi olsa da, ne olduğunu buradan biliyordu.

”O teknelerden biri,” dedi Kotona kaşlarını çatarak. ”Seni getiren gibi.”

”Evet,” diye yanıtladı Frances ”Bir Kalyon.”

Kotona mızrağını kucağına aldı. ”Askerlerle mi?” Diye sordu bir hırıltıyla. ”İşgalciler mi?”

Frances, ”Bundan şüpheliyim” dedi. “Seferimin başarısızlığı çok pahalıydı. Muhtemelen kaybolan gemiden herhangi bir iz olup olmadığını görmek istiyorlar ”dedi. derin bir nefes aldı. ”Kurtulan var mı diye ...”

”Ne yazık ki hepsi sahiplenildi. ” dedi. ”Ve Deniz Kızları da senin gibi çoktan gitti.”

Başını salladı, ama yine de okyanustaki kara noktaya baktı, dehşetine orada olduğunu, halkının bakmaya geldiğini fark etti. Gemi istenmeyen bir fikstürdü, bahçede bir yıldı. Orada, okyanusta, yeminlerinin bir sembolü olarak dinlendi. Medeniyetin. Kabul edilmesi gereken bir Kader olan şey aniden yapmak istemediği bir Seçim haline gelmişti. Muhtemelen gidebilir.

Dağda biraz daha kaldılar ve Kotona yerel simge yapılarından ve diğer hayvanlardan ve ağaçlardan bahsetti, ancak geri çekildi. Bundan bir daha söz etmediler, ama okyanustaki tekne onun aklındaydı.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Kotona sessizdi ve onun için Frances sadece ona bakıp ne yapması gerektiğini merak edebilirdi. Dağdan aşağı inmek zordu, ama sadece bacakları üzerindeki etkiden dolayı değil. Yürürken gevşek taşlara ve çamura baktı. Orman zeminine çarptıklarında uzak kaldı.

”Geri dönmek istiyorsun, değil mi?” Kotona sonunda nazik bir sesle sordu.

Yüzüne döndü ve üzgün gözlerle ona baktığını gördü. Birdenbire tamamen farklı bir suçluluk hissetti.

”Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum ...” diye yanıtladı Frances.

Kotona, ”Süt sadece ormandayken gereklidir” dedi.

”Demek istediğim bu değildi” dedi. ”Bir Kaplan kadın eşinin gitmesine asla izin vermez.”

Jinko derin bir nefes aldı. "Evet ..." dedi sesi titreyerek. "Ama kaçabilirdi. Daha önce de olmuştu bu yerlerde."

Sözleri korkuyla doluydu ve bu onun kalbini soğuttu, ama daha kötüsü onun anlamını anlamasıydı. Yapmak zorunda kaldığı seçim için son engel götürüldü artık.

Kulübesine geri döndüklerinde karanlıktı ve midesi hala doluydu, Frances beslenmeye gerek hissetmiyordu. Bunun yerine kamp ateşinin yanındaki yerde dinlenmek için uzandı. Sadece bir anlığına yatmaya niyetlenmişti, ama yürüyüşün eforu onu yormuştu ve kendini derin bir uykuya dalmış buldu.

İçinde üzüntü olmasına rağmen, rüya manzarası yeterince hoştu. O bir sahildeydi ve Kalyon oradaydı, kıyıdan. Kotona görecektir bir yer değildi. Gölge Şeylerini gördü ve ufukta uzak değil, yakın görünüyorlardı. Ve yine de, siyah çizgiler uğursuz ya da tehdit edici görünmüyordu. Küçük, eskisinden bile daha küçük ve zayıf görünüyorlardı. Küçüktüler ve hala onları ezebilirdi.

"... frances..." dediler birlikte.

Frances, "Sizi tekrar ezmekten zevk alacağım, sizi piçler," diye homurdandı.

"... hayır ..." dedi biri.

"bize kulak ver ..." bir diğeri törpüledi.

"Sizinle konuşmak istemiyorum," diye yanıtladı Frances. Üzerlerine basmak için ayağını kaldırdı.

"... bekle ..." diye fısıldadı biri.

"... bizi duymadığımız için pişman oldunuz ..." dedi ikincisi.

"... bu gece gidebilirsin ..." biri törpüledi.

"... amacımız sizinkiyle aynı ..."

"Aynı hedeflerimiz yok!" Diye bağırdı Frances.

"... istediğin gibi ..."

"...yok..."

"... yeminine hala değer veriyor musun?"

Frances içini çekti. "Evet," dedi ne yazık ki.

"... o zaman git. Kıyıya doğru ilerleyin. Teknelerinizden biri orada, kurtulanları arıyor ... "

Frances hiçbir şey söylemedi.

"... bunu zaten biliyorsun ..."

"... okyanusta sana zarar veremeyiz, sadece ormanda ..."

"... yeminlerini koruyacaksınız ..."

"Ama Kotona?" diye sordu.

"... etten bir zevk ..."

"... günah ..."

"... lanetlenmenin yolu ..."

"... sahile git ..."

"...gemiye sinyal ver..."

"...kaçacaksın..."

"... bu senin son şansın ..."

Son fısıltılarını hep birlikte duydu. Denizdeki Kalyona baktı ve rüyasında ne yapması gerektiğini anladı.

Frances uyandı ve Jinko'nun kollarına sarılı olmadığına şaşırıldı. Artık karanlıktı, gece vakti. Gece dışarıdaydı ve dışarıya bakarken silüetinin kuzey tepesindeki yıldızlara baktığını gördü. Sessizce ayağa kalktı ve kapıdan içeri girdi. Onu duyardı, bundan emindi, ama denemek zorundaydı.

Ve yine de, cesaret edince, bir an kaslarının gergin olduğunu gördü, ama hareket etmedi. Bunun yerine kuzeye doğru yürümeye başladı, gece turlarını kuzeye yapmak için. Omuzları daha önce görmediği bir şekilde yere yığılmıştı. Bunu görmek onu üzüntüyle doldurdu ve anladı. Onu seviyordu, gerçekten.

Sözsüzce, kıyı şeridine doğru ilerledi.

Orada, Gölge Şeylerinin söylediği ve daha önce gördüğü gibi, Okyanustaki Kalyon, yıldızlı ufka karşı siyah bir leke vardı. Kıyıda ki sularda dinlenmiş, yelkenleri bağlanmıştı. Burada bir ateş yakabilirdi ve Deniz Kızları onu taciz etmezdi, çünkü onlar derinlere çekilmişlerdi. Emrine geri dönebilir.

Kıyıda dalgaların karaya attığı odun topladı - parçalanmış gemi bunu kolaylaştırdı - ve sahilde bir ateş yakmaya başladı. Omzunun üzerinden, Jinko savaşçısının kulübesinin yönüne baktı. Hızlı hareket etmek zorundaydı, çünkü yakında geri dönecek ve onu kayıp bulacaktı. O zamanlar sahilde olmak istemiyordu.

Dalgaların karaya attığı odun güneşte kurutuldu ve kolayca alev aldı ve yakında plaj parlak bir alevle kükrüyordu. Onun mesafesinden bile, kalyondaki saatin manzarayı çağırıldığını duyabiliyordu. Gemiye sert bir bakış attı.

Frances o tekneye binip eve dönebileceğini biliyordu, yeminlerini hiç yememişti. Bu orman arazilerinin ve içindeki insanların tam bir muhasebesiyle geri dönecekti. Kitap bir sansasyonel olurdu ve Krallar, Lordlar ve Piskoposlar kopyalar isterdi. Bir katibin makul bir şekilde elde etmeyi umduğu kadar ün kazanacaktı.

Ve bu fikir onun için zehirdi.

Kararını vermeden önce burada durması, tefekkürün tüm ağırlığını vermesi gerekiyordu, ama kalbinin izin vereceği tek bir karar vardı. Kitabını, bu meraklı yer hakkındaki yazılarını aldı ve şenlik ateşinden güvenli bir mesafeye indirdi, yine de alevin ışığında insanların göreceği bir yere. Tüyü ve mürekkebi ile açtı ve son bir not ekledi:

“Sevgili Kardeşlerim, bu topraklar ve halkları hakkındaki bulgularımı günlüğe geçirdim. Ormanlarla ilgili bir hikaye ile geri dönmeyi umuyordum, ama onun yerine onların bir parçası oldum, onlar da benim. Emri bırakıyorum ve yeminlerimi iptal ediyorum. Biriyle tanıştım.... Özel biri, Güneş Halkından bir Jinko ve Tanrı'nın beni buraya onunla buluşmaya getirdiğine inanıyorum. Bir Orman Bakiresinin bana sahip çıkabilmesi için Deniz Bakirelerinin ellerinden kurtuldum. Ve o beni sahiplendi; Çünkü ben gerçekten onunum. Elveda dostlarım, size Rabbimizden Sevgi ve Selam diliyorum, Amin. Derin Bir Şefkatle ... ”

Son satırı ve adını yazarken kendine gülümsedi. Kitabı saygıyla kapattı, sonra tokasını çekti. Kalyondan bir cankurtarının alçalmaya başladığını gördü ve insanlar kürek çekmek için seslendiklerinde suya sıçradığını duydu. Hızla ağaç çizgisine çekildi. Onun kitabını bulurlardı ve onun anlarını anlardı.

Kotona'nın kulübesine geri döndü. Gerçekte, ayrılmadan önce kararını vermişti, ama sahilde tam önlemini almayı kendisine borçlu olduğunu hissetti. Orada durmaktan korkuyordu, ama bu bir yarışma değildi. Tanrı'nın onu Kotona'ya

teslim ettiğinden, bunun Onun planı olduğundan emindi. Ona yardım eden güçlü, alaycı ve nazik Jinko'yu terk edemedi. Kalmanın ne demek olduğunu biliyordu ve gülümsedi, kalbi aydınlandı.

Kulübeye döndüğünde, artık onun devriyesinde olmadığını, karanlıkta kürklerinin üzerinde kıvrıldığını gördü. Kapıdan içeri girdiğinde hıçkırık sesi duydu, ked-erli bir ses. Bunu duymak neredeyse kalbini kırıyordu. Onu bırakmıştı, geri dönmeyeceğini düşünerek gitmesine izin vermişti. Bunu düşünmediğimi mi ne-dense – o giderse, geri dönüş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Göğsüne tutundu, çünkü acısı onu çok incitti.

”Ah ...” dediğini üzgün bir şekilde duydu, duvara bakarken bir koklamayla. ”... Frances...”

”Bu benim adım değil,” dedi sesi titreyerek.

Kotona hızla kapıdaki sesle yüzleşmek için döndü. Gözleri karanlıkta bile pırl pırl ve ıslaktı. Ağzı genişti ve kulakları kalktı.

”... Ketsaltık?” Diye sordu küçük bir sesle. ”Geri mi geldin?”

Ketsaltık, ”Hiç ayrılmadım,” dedi. ”Bu topraklardaki yazılarımı teslim et-mek için sahile gittim, ama kalbim burada seninle kaldı.”

Kotona bayıldı ve bir kereliğine ondan daha hızlı hareket etti. Onun için yarıştı, ortaya koyan ve onun etrafında kollarını sardı. Yüksek sesle ağladı ve sıkıca kavradı.

”Geri döndün!” Diye haykırdı. ”Seni kaybettiğimi sandım...”

”Hayır,” diye yanıtladı Ketsaltık. ”Ben seninim.”

Burnunu çekti ve pençesiyle gözlerini sildi. Sırtışı geri döndü, karanlıkta parlıyordu.

”Evet,” dedi. ”Sen. Artık benimsin Ketsaltık. Semiak...”

”Semiak ...” diye cevap verdi.

Sonra öpüştüler, derin bir öpücük, içine Jinko dili girdi ve ağzını fethetti ve diline hükmetti, dişlerine bastırdı ve zorbalık etti. Onu o kadar sıkı tuttu ki kıpırdamıyor ya da kıpırdamıyordu bile.

”Benim,” diye sahiplenici bir şekilde açıkladı. ”Bir daha asla, asla gitmene izin vermeyeceğim.”

Ketsaltık gülümsedi ve uykuya daldı.

Uyandığında, bir kereliğine kolları etrafına sarılmamış ya da kasıklarına sabitlenmiş bir pençesi yoktu. Bir başlangıçla ayağa fırladı ve kulübenin kapısının yanındaki güçlü Kaplanı gördü. Sabah güneşi formunun üzerinde parlıyordu, çıplak parıldayan göğsüne düşen ışınlar. Pırl pırl altın ve mücevherler içindeydi ve samur saçlarının üstünde süslü bir başlık taşıyordu. Bunları nerede sakladığını bilmiyordu, ama onu muhteşem ve güçlü gösterdiler.

Dikkat çeken bir diğer şey ise şu anda altı büyük taş blokla kaplı olan kapıydı. İki şey daha Kotona'nın ayaklarındaydı ve nereye gideceklerini gördü. Ölü bir geyik köşedeydi, soyulmadı ya da temizlenmedi, sadece bir yığın halinde öldü. Boğazı kesilmişti ve beyaz göğsünü kırmızıdan bir çizgi ile boyamıştı.

”K-Kotona?” Diye sordu Ketsaltık. ”Ne giyiyorsun?”

Genişçe gülümsedi ve dişlerini güneş ışığında gördü. ”Uyanıksın!” Dedi. ”Bu iyi. Güneş doğmadan beri bekliyorum uykucu adamım! Bugün büyük gün.”

”Büyük gün mü?” diye sordu.

Kotona şiddetle başını salladı, kulakları titredi ve gözleri parladı. "Evet! Sezon başlıyor. Bu gece dolunayla birlikte ısım artmaya başlayacak. Dügün takılarımı giyiyorum."

Ketsaltik nefes nefese kaldı. Isı ... neredeyse duvarlarla çevrili kapiya baktı. Kapana kısılmıştı. Bu bloklardan birini zar zor hareket ettirebileceğini önceden biliyordu. Onları yığmak imkansız olurdu. Duvarlardan birini kırarak şansı yaver giderdi.

"İçeride mi kalacağız?" diye sordu. "Ne kadar zaman?"

O sırttı. "Yiyecek almak için çatıdan çıkacağım" dedi. "Sezon boyunca içeride kalacaksın. Başladıktan sonra fazla hareket etmek istemeyeceksin sanırım."

"Ne zaman başlıyoruz?" Diye sordu, sesinin titrediğini fark etti.

"Korkuyorsun ..." dedi ve sırtışının genişlediğini gördü. "Sanırım şimdi başlayacağız. Bana gel, erkeğim."

Ketsaltik itaat etti, ona doğru yürüdü, eğer yapmazsa, yine de gidip onu alacağını biliyordu.

Onun önünde, büyüklüğünün dolgunluğunda durdu, onun üzerinde yükseldi, dış sırtışıyla ona baktı. Kendini küçük hissetti, ama yardım edemedi ama heykel formuna hayran kaldı ya da cildinin kendi hislerine karşı hissini düşündü. Pençeleri dışarı çıkınca, onları bornozundan sorunsuz ve yavaş bir şekilde geçirdi. Elbiseleri kurdeleler gibi düştü ve onu basit pantolonunda bıraktı. Her kumaş parçasını aldı ve kapiyu tıkayan taşların ötesine fırlattı.

"Şimdi ..." dedi nefes nefese, mavi gözleri aç. "Giydiğin terbiyeli her şeye karşı o korkunç hakaretleri çıkar."

Yavaşça pantolonunu açtı ve soyunmasını izlerken dudaklarını yaladı. Ondan önce hiç çıplak kalmamıştı ve şimdi çıplak olma düşüncesi, tüm ihtişamıyla giyindiğinde penisini şişirdi. Penisine ilk kez, gördüğünden daha geniş bir sırtışla baktı. Elini sıkarak pantolonunu uzattı.

Kotona iç çamaşırını özenle aldı ve sonra sırtışı derinleştirdi, ikiye böldü ve parçaları dışarıya attı. Taş blokları aldı ve onları yerine sıkıştırdı, kapının dışından gelen ışığı kapattı ve orada sağlam, siyah bir duvar yarattı. Sadece çatıdan gelen ışık odayı aydınlattı.

"İşte," dedi Kotona, sesi ani karanlıkta can atıyordu. "Şimdi güzel bir akşam geçireceğiz."

Ketsaltik huzursuz bir şekilde yer değiştirdi. "Peki ... şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Yapacağım ilk şey ..." dedi vücudunu bir fiske ile kuyruğuyla kıpırdatarak. "... üstüne atlamak."

Tepki vermeden önce yerdeydi ve bir kas, göğüs ve kürk siperi onu indirdi ve şimdi onu sardı. Bağırды ve refleks olarak kaçmaya çalıştı, ama pençeleri bileklerini tuttu ve onu sıkıştırdı.

"Şimdi Avcı avımı yiyecek ..." dedi muzaffer bir şekilde. Onu bacaklarından tuttu ve yüzünü penisine yaklaştırdı. Nefes alıp seğirmesini sağladı. Şaşkın gözlerle baktı ve kıkırdadı.

"Erkeklğini görmeyi çok ama çok istedim. Kendime güzel bir içki alacağım. Vermek ve almamak benim için çok zor oldu ... "

Kotona ona kocaman mavi gözlerle bakarken, güzel, kocaman dudaklarını şişmiş şaftına dayadı. Ona penisini seğırtten bir öpücük verdi ve büyük zevkine inledi.

"Görüyorum ki sen de bunu dört gözle bekliyordun, değil mi?" Kaplan kadın sordu.

Ketsaltık başını salladı, gözleri genişledi.

"O zaman ben de senin beni emdiğin gibi seni de emeceğim ..." dedi Kotona. Penisini ağzına aldı, sıcak ve ıslak dudakları arasında yüksek sesle bir yudumla emdi. Yüksek sesle titredi, göğsüne ve karnına sıcak hava üfledi.

Kedi kulaklı kafasını yavaşça sallamaya başladı, dilini şaftı boyunca gezdirdi. Kalçalarını öne doğru itti ve bunu yaparken gözleri genişledi. Onu yüksek sesle emmeye başladı, saf sevinçle inledi. Birden durdu.

"Mmm!" Dedi ki. Onu ağzından bir ses ile çıkardı. "Biraz dışarı çıktın!"

"Yaptım mı?" Diye sordu Ketsaltık.

"Evet! Ohhhh ... "dedi Kotona. Güçlü bir içki içmiş gibi titredi, sonra saf bir hayranlıkla kafasına baktı. "Neden en sevimlisi ..."

Ketsaltık, "Bence bu sadece boşalmadan önceydi" dedi.

Kotona'nın gözleri aydınlandı. "Yani orada DAHA fazlası mı var?"

Cevap vermeden önce penisini ağzına geri döndürdü, mutluluk seslerini canlandırarak yaladı ve emdi, içine daldı ve şaftını yaladı.

Ketsaltık ancak Kotona zevki ziyaret ederken inleyebilir, feryat edebilir ve haykırabilirdi. Ağzı imkansız olduğunu düşündüğü hislere açılan bir kapyıdı ve bunu hiç hayal etmediği ölçüde kullandı. Onu kızdırdığı zaman alay etti, erkekliği dayanamayınca emdi ve başını istediği zaman öptü.

Ve yine de ona oral zevk verirken bile sıkı ve kontrol altındaydı. Ellerini kızın başına dayamaya çalışmıştı, ama o onları yakaladı ve hırılıyla yere çarptı, sanki yemeğini almaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Mesajı açtı - onu emiyordu. Ona baskı yapmıyordu. Bütün güç onundu. Zevk almak için oradaydı, ama itaat etmek için. Onu emmek istedi, bu yüzden oluyordu. Hiçbir seçim ve hiçbir kontrole sahip değildi. Erkekliği onun oyuncağıydı.

Ve onunla oynadı. Zalim ve nazik olmaya karar verdi, ama sadece boş zamanlarında, yaladı, öptü ve şapırdattı. Bir dereceye kadar onun penisini üzerinde dokuz yıllık merak üzerinde çalışıyordu, onu öpüyor ve yalıyordu. İşini iyi yaptı, onu sayısız kez doruğa çıkardı, ancak her zaman zevkini ve işkencesini uzatmak için ne zaman geri çekileceğini biliyordu.

Öpücükleri ve yalamaları arasında, onu, mavi gözleri dışında, zar zor konuşabilen ya da herhangi bir düşünceye sahip, aşağılık kölesine dönüştürmüştü. Ona hükmetmişti, onu tamamen, sadece ağzıyla almıştı.

Sonunda geldiğinde, yüzünü pençesiyle tuttu ve onu agresif gözlerine bakmaya zorladı. Doruğa çıkmaya başladı ve yaptığı gibi, püskürmeye başladığı sırada dilinin kafasına yaslandığını hissetti.

"Kotona!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki gırtlığı acıdı. "KOTONNNAAAA!"

Tohumunu ağzına pompalamaya başladı ve mutlak coşkulu bir zevkten boğuk bir inilti çıkarırken gözlerinin kafasının içine yuvarlanmasını izledi.

"Mmmmmmmmmmm!" Dedi, sonunda penisini zevk işkencesinden serbest bıraktı. Ağzını açmadan önce dilindeki sperminin büyük bir kısmını açığa

çıkardı, ağzını kapatmadan önce, sesli bir şekilde yuttu, sonra temiz bir dili ortaya çıkarmak için açtı.

”Aman Tanrım ...” diye fısıldadı Ketsaltik gülümsemesini ve karnına sarılmasını izlerken kısık sesle. “Aman. . .”

Kotona ona sırttı ama sonra ürperdi. Tohumunun tüm gücü onun vücuduna doğru ilerledi ve topalladı, nefes nefese kaldı.

”Bu çok yoğundu ...” dedi geniş gözlerle ona baktı. “Tanrım...Bal ve erkek gibi tadın varmış, ikisi de!”

”Eh...?” Ketsaltik demeyi başardı. Hala hareket edemiyordu. Çok harcandı ve hala orgazmının gücünden sıyrılıyordu.

Kotona muzaffer bir şekilde güldü. “En azından benden daha fazla etkilenmiş görünüyorsunuz. Sonuçta bir erkek olmalı; tamamen Dışisine bağımlı olmalı. Elbiselerini, adını ve şimdi de tohumunu aldım ”dedi. Güldü. ”Ve görünüşe göre, konuşma gücün.”

”Seni etkilemiyor muyum?” Ketsaltik demeyi başardı.

Yüzüne bir pençe dayadı. “Senin bilebileceğinden daha fazla, ve ben asla, asla izin veremem. Korkarım bu birkaç saat içinde değişecek. Senin hakkındaki düşüncelerimde ne kadar arzu olduğunu göreceksin. Zaten içten gelen derin yanmayı hissediyorum ve güneş batmıyor bile, ”dedi Kotona.

Midesi gürlledi ve Kotona bunu duydu. Gözleri aydınlandı.

”Erkeğim aç ...” dedi. Bir an önce göğsünü Ketsaltik’in ağzına dayadı. ”Em, ” diye emretti.

açgözlülükle yaptı, ama yaptığı gibi, erkekliğini pençesine tuttu ve okşamaya başladı. Harcanan penisini çekerken inledi, yine sert ve sert olana kadar.

Sıcak sütü midesine akıyordu ve göğsünü yaladı ve sonunda beslenirken pantolonundaki acı, ihtiyaç duyduğu ilgiyi görüyordu. Pençesi sağlam ve sıkıydı, erkekliği üzerinde bir kelepçe oluşturuyordu. Onu yalarken ve emerken onu sıkı ve pompaladı. Eli ustalıklı onu ikinci bir yoğun orgazma getirdi ve tekrar boşalırken ateşli bir şekilde göğüslerini öptü.

Karnı dolu ve cinsel organları boş olan Ketsaltik, gözlerinin ağırlaştığını gördü.Jinko'nun nazik kucağında uykuya daldı.

Uyandıığında, nefes almaktan hararetiydi. Kotona uyanıktı ve şöminenin yanında duruyordu. Jinko Arkadaşı ay ışığında yıkandı, kulübedeki delikten geniş gözlerle baktı.

Elbiselerini döktü ve tamamen çıplaktı, vücudu ve kasları yumuşak ay ışınlarında parıldayan ter damlacıklarıyla kaplıydı

Ketsaltik, ”Tanrım, çok güzelsin” dedi. “Ayrıca...ayrıca çok güçlü ...”

Acı içinde bakmasına rağmen sırttı. “Uyanık mısın, nihayet. Kaslarımı beğendin mi?” Diye sordu, esneme. Pazı sertleşti. Kıvrakken, güçlü bir şekilde yapılı ve kasları doluydu. ”İtiraf etmeliyim ki, onları öpmeni sağladığımda her zaman zevk aldım. Bence bundan daha fazlasını yapmalısın.”

”Daha mı?” diye sordu.

Ellerini vücudunun üzerinden geçirdi, damlacıkları kaygan suya indirdi. ”Ay beni etkiledi. Ter içinde sırlısklam oldum ”dedi. ”Kaslarım buna dahil. Yıkanmalıyım.”

”Bir n-nehirde mi?” Ketsaltik öyle olmadığını bilerek sordu, ama söylediğini duymak istedi.

”Hayır” diye fısıldadı. Tereddüt etti. ”Dilinle. Her yeri...”

Onun emrine doğru hızla hareket etti. Gözlerini kapadı ve dudaklarını kolunun pürüzsüz, ıslak, sert kaslarını örttü. Bir tane daha yerleştirdi, ve bir diğeri, bu kadar sağlam bir güce sarılmış yumuşak, kadınsı bir deriyle zevklendi. Kasları esneyip gevşerken, kollarında yukarı ve aşağı hareket ederken ve dudaklarıyla konturları takip ederken kendini öpücükler verirken buldu.

”Terimi yala”, dedi.

Dili onun emriyle açıldı ve her santimetrekareye çarptı, mükemmel, sıkı vücudundaki tuzlu damlacıkları yaladı. Kolları, omuzları, göğüsleri üzerinde çalıştı (burada uzun süre zevk almak, cildi yalamak ve öpmek için burada kaldı.)

Henüz yumuşak geri oluşmuş onu aşağı onun dilini kendi yolunu çalıştı. Samur saçlarını koklamak için durdu ve parmaklarını içinden geçirdi, yumuşak ama kaba buldu. Bunu sevdi ve elleri saçlarından geçerken başını bir gülümsemeyle eğdi.

Onu dudaklarından öptü. Sonra omzunda bir itme ile onu dizlerine koydu.

”Bana ibadet et...” dedi Kotona. ”... arkam”

Eğildi, kalçalarını öptü ve her yanağını yaladı. O kadar dolu ve sıkıydılar ki, zar zor sallanıyorlardı, o kadar güçlü ve aynı zamanda çok doluydular. Çelik gibi sertti ve muhteşem, dolu ve tonda arkasından öpüp yalarken zorunluluktan kendini çalıştırmaya başladı.

Kafasını pençesiyle kavradı ve yanaklarına bastırdı, etine bastırdı. Ağzının açıldığını gördü ve dişleri oradaki sert ama esnek deriye hafifçe battı. Mutluluktan çılgık attı, saçlarını okşadı. Onu öptü ve diğer eliyle kendi kendine zevk vermeye başladı, ta ki oda kokusuyla güçlenene kadar, tadabileceği kadar güçlüydü.

Döndü, dişleri sıkıldı.

”Uzan,” diye emretti Kotona.

İtaat etti, dudaklarını yaladı ve kıcının terini üzerlerinde tattı. Diz çöktü, kendini onun üzerine yerleştirdi, böylece cinsel organı yüzünün üstündeydi ve şişmiş penisine bakıyordu. Kendini onun yüzüne indirdi, kalçaları onun görüşünü doldurdu.

“Benim...benim kalçalarımı ,” diye törpüledi. ”Öp onları.”

açgözlülükle öptü, yaladı ve onun güçlü siperlerini, güçlü kalçalarını kemirdi. Yüzünün etrafında gerildiklerinde, güçlerini hissedebiliyordu. Bunlar onun en güçlü kaslarıydı ve o taş bloklardan birini onlarla birlikte parçalayabileceğini biliyordu. Onun ibadeti o kadar ciddiye ki, yardım edemedi ama öperken pençesini cinsel organına karşı döndürdü.

Göğsü yükseldi ve düştü. Bacaklarını açtı ve güçlü kalçalarının arasına sokulmuş aralarındaki kel yarığa işaret etti.

”Yala,” diye homurdandı Kotona. ”Göğüslerimi emdiğin gibi orayı da em. Beni iç.”

Ketsaltik hevesle başını salladı, ağzı sevgiyi ve diğer yaşam sıvısını tatmaya hevesliydi. Geriye doğru bastırdı, ağzını ve dudaklarını cinsel organına sardı. Nemli delikten öptü, Jinko’sunun güçlü tadı olan ıslaklıkla ödüllendirildi.

Tadı ve ona hizmet etmesi onu inlettii ve penisi ağrıyordu. Ağzı onu rahatlatmak için yola çıktı ve ödül olarak kafasına küçük öpücükler verdi. Daha çok

bir alaydı, onu işkence içinde vajinasına inlemeye itiyordu.

Zevk titreme ile dışarı çıkarken bile buna neşeyle güldü. Öpücükleriyle penisine sataşırken, vajinasına ağzını soktu, dilinin yırtmacağını yürütürken burnunu yanaklarının arasına itti. Elinden geleni deliğine soktu ve nefesi kesildi ve kalçalarının titremesi ona zevkini anlattı, kalçalarının yüzündeki bükülme gibi.

Sonunda geldiğinde, hem kadınsı hem de güçlü bir kükremeye oldu ve yüzünün her tarafına güçlü fişkirtmelerle fişkirdi. Onun ham gücü, kendisini okşamak için erkekliğine ulaşmasını sağladı, ama elini uzağa itti ve kendi seks sarsıntılarını boyunca çalışırken bile açgözlülükle penisini yutmaya başladı.

Acımasızdı, ve onun yüzüne vajinasını tuttu, yine onu emdi o inilti ve onu içine haykırmak zorunda bıraktı. Onunla alay etti, çılgınlıklarının ve inlemelerinin tadını çıkarırken ona dokundu. Sonunda kendini yakınlığına hissettiğinde, vajina duvarlarının onun etrafında titremeye başladığını hissetti ve ağzına geldiğinde tekrar onun üzerine geldi ve onu daha fazla seks suyuyla kapladı.

Boşalmasından ve Jinko kadınının yüzüyle seks yapmasından bıkmış, başka bir derin uykuya daldı. Uyumaya başladığında bile, hala çalıştı ve onu yaladı.

Uyandığında battaniyesinin üzerindeydi. Kurumuş teri hissetti. Bir an aradı ve onu bulamadı. Sonra karanlıkta bir hırıltı duydu ve dışarıya bakan iki mavi göz gördü. Bir Yırtıcının gözleri. Sıcaklık onu tamamen ele geçirmişti.

Ona yiyecekmiş gibi baktı ve yavaşça daire çizdi. sesi gırtlaktan çıkıyor ve hırıltı gibi geliyordu.

”Biraz korkuyorum, Kotona...” diye başladı.

Ya anlamadı ya da umursamadı. Ani şiddetli bir ağlamayla, sıçradı. Onu yere ittiğini hissetti ve boynundan yalanıyordu. Dişlerin etiyle yumuşak temas ettiğini hissetti ve cildine karşı emme hissetti.

”Sen de tüm erkekler gibi küçüksün,” diye homurdandı. “Erkekler güçlü, ama bizim kadar güçlü değil. Erkekler seks içindir. Erkek ibadet içindir ...”

Pençesini yüzüne dayamış. ”Erkeğin ağzı konuşmak için değildir,” dedi sıkılmış dişlerle. ”Erkek sikişmek için. Erkek bir enstrüman. Ben oynarım, Erkek ses çıkarır. Derin bir sesin ağlamasını duymak Jinko’yu azdırır. Erkek anlıyor mu?”

”Jinko erkekle oynayacak,” diye homurdandı. ”Erkek Jinko ile oynamaz. Çocuk bunu anlıyor mu?”

Başını salladı, gözleri geniş ve penisi o kadar sertti ki yardım edemedi ama kalçalarını döndürdü ve bekleyen vajinasına bastırdı.

Onun üstüne kaydı ve nefesini kesti. Kaygısız sırtışı, agresif bir bakış ve bir hüsrana homurtusu ile değiştirilmeden önce bir an için geri döndü. Yavaşça kayarak, shaft boyunca yumuşak vajinal duvarlar getirdi, aşağı doğru çarpmadan ve onun vajinasının güçlü kaslarının derinliklerine zorlamadan önce. O kadar sıkı, o kadar güçlü ve kashydı ki penisi bastırabileceğini düşünmüyordu. Yine de öyle oldu ve shaft ve kafası boyunca hissedilen his başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Ketsaltık bir inilti ile bağırды ve bu durum Kotona’nın yüzünde çok geniş bir sırtış belirmesine neden oldu, ama daha çok dişlerini göstermek gibi. Ayağa kalktı ve tekrar çarptı, mavi gözleri onunkine baktı. Başka bir haykırma çıktı ve gözlerini bir an kapattı. Pençesinin yukarı çıkıp yüzünü salladığını hissetti.

”Başka yere bakma,” dedi Kotona agresif bir şekilde. ”Erkek onu beceren Jinko’nun gözlerine bakmalı. Seni beceriyorum. Başka tarafa bakma.”

Ketsaltik mavi gözlerine öyle açlık ve şehvet dolu baktı ki. Gözleri ruhuna, alt yarısının zonklayan penisine yaptığını yapıyordu. O mavi gözler onu içine çekiyor, çevreliyor, ruhunu bedeninden ve içine çekiyordu, penisi vajinasının sıkı, pürüzsüz ve ıslak etine gömülürken onu Sevgisine ve Arzusuna kaptırıyordu.

Kükreyen, güçlü bir ağlama ve vajinasını pelvisine karşı şiddetli bir şekilde çarparak ilk gelen oydu. Onun vajinası onun penisini üzerinde kasıldığı zaman, onun testisleri onun bekleyen boşluğuna meni akıttı böyle bir güçle oldu.

Yüksek sesle ve şokta haykırdı, çünkü tohumuyla ondan güçlü, yoğun, ani bir orgazm çekildi ve titreyen rahmine büyük sıçramalar yaptı. Gözleri genişledi, büyük yükü onu ve saldırganlığını bastırdı ve spermin içine düşmüş gibi hissetti.

Kotona ne kadar güçlüyse, bir erkeğin sperminin bir mamono üzerindeki etkisi de bir fırtınanın bir ada üzerindeki etkisi gibiydi. Üstüne düştü, saldırganlığı gitti, yüzü ısındı ve gülümsedi.

”Mmmmm ...” dedi mutlu bir şekilde. Ona kocaman bir sarıldı, sonra utanmadan şefkatle onu yüzünün her yerinden öptü. ”Teşekkürler Ketsaltik ...”

Daha az etkilenmedi, çünkü belinin boşaltılması onu aynı derecede duygusal hale getirmişti ve öpücüklerle ve kendi sarılmalarıyla karşılık verdi.

”Bu harikaydı,” dedi Ketsaltik derin nefeslerle. ”Durmayacağımı düşündüm.”

”Ah, merak etme. Şimdiden tekrar tahrik olmaya başladım. Şu anda başka isteklerim var ... ”dedi. ”Erkeğimi alıp bana yakın tutmalıyım. Şimdi sarılmak kutsaldır.”

Onu yakaladı ve yorgun bedenini ona doğru çekti. Şefkatle onu vücudunun her yerinden öpmeye başladı, okşadı, tuttu. Kollarında eridi, nefes verdi. Rahmini kavradı ve nefes nefese kaldı.

”Çok, çok sıcak!” Diye bağırdı. ”Midemde iyi hissettirdiğini düşündüm, ama rahmimin içinde bir şarkı varmış gibi geliyor! İçindeki o şeylerle nasıl mutsuz olabiliyorsun?!”

Ketsaltik güldü. ”Dürüst olmak gerekirse, çok fazla olması kötü hissettiriyor.”

”O zaman Erkeğimin her zaman boş olduğundan emin olacağım,” dedi kıkırdayarak.

Gece devam etti ve ay yükseldikçe Kotona daha az konuştu. Hiç incitmese de daha sert ve sertleşti ve pürüzlülük sadece Ketsaltik daha fazla uyandırdı ve doruğa ulaşması için daha kolay hale getirdi.

Onu durmadan ve bitmeden becerdi, kendini sert ve şişmiş horozunda sayısız kez orgazma getirdi ve içine girdiğinde her zaman boşaldı

Uykuya daldığında, yüzünde ve boynunda sıcak Kaplan kadın nefesiyle uyandı ve öptü. Vücudunun her tarafını yalardı, sonra onu becerirdi, uyurken ya da uyanırken becerirdi. Vücudu yüzey seviyesinde küçük ısırik izleriyle kaplıydı, derisi cildi kanatmayan pençe izleriyle tırmıklanmıştı. Bütün gece bir çigneme oynucağıydı, penisi ve ağzı güçlü Savaşçı Prensesi Kotona tarafından agresif bir şekilde becerildi. Güçlü Kaplan kadın, onunla seks yapmadığı ya da yemek yemediği her an ona sarıldı.

Ertesi güne ve ertesi geceye kadar uzanıyordu. Kotona ölü geyik leşine doğru koşar, çığ ve pis bir şekilde yerd, sonra bir hırıltıyla ona geri dönerdi, bir rızaktan

diğerine giderdi. Onu sırtına bindirirdi. Bir kez direnmeye çalışmıştı, sadece görmek için ve şiddetli bir güç ve vahşetle onu sıkıştırdı ve kanlı dilini ağzına bir hakimiyet öpücüğü içinde zorladı ve bu da onu tamamen teslim olmaya zorladı. Onun içinde patlak verdiğiğinde, saldırganlığı ortadan kalkacaktı ve bir Jinko'nun alabileceği kadar yavru kedi gibi yumuşayacak, onu kucaklayacak ve kucaklayacaktı. Sonra, onu besleyecek ve onu doruğa çıkarmak için pençesini veya göğüslerini kullanacaktı. Pençeli parmaklarından tohumunu yalayıp yutardı.

Ketsaltik'ın varlığı günlerce bu döngü haline geldi. Uyu, seks yap, beslen. Hayalleri hakkında söylenecek çok az şey vardı, ancak Gölge Şeylerin sadece işaretler haline gelmesi, hayallerini daha da keyifli hale getirecek şekilde uzaktan ona öfkelenmesi dışında.

Sonunda, sayılamayan günlerden sonra uyandı ve Jinko gardiyanı / karısı onu tutmuyordu. Taş bloklar çekilmişti ve Jinko dışarıdaydı, ormana bakarken sakince duruyordu.

Ketsaltik ayağa kalktı ve neredeyse düşüyordu. Bunu yapalı günler olmuştu ve Jinko kadının ona verdiği acımasız antrenmandan bacakları aşırı derecede ağrıyordu. Ona doğru sendeledi.

Kulübeden çıkarken kedi kulaklarının dikildiğini gördü ve bir sonraki gördüğü şey sırtarak tüylü bir bulanıklıktı. Yüzünü öpücüklerle kaplayan mutlu bir kahkahayla ona saldırdı.

"Ketsaltığım uyandı! Güne başlayabiliriz ... " diye haykırdı Kotona mutlu bir şekilde.

"Bitti mi?" Diye sordu Ketsaltik. "Sıcaklık?"

"Şey ... evet. Şimdilik. Şimdi sadece bir sonraki Sezona kadar rastgele olacak, belki haftada bir veya iki kez."

Ketsaltik'ın gözleri şişti. "Haftada bir veya iki kez mi?" diye sordu.

Kotona hevesle başını salladı. İkisi de penisinin sertleşmesini izledi ve gülümsedi.

"elbiselerimi geri alabilecekmiyim?" diye sordu.

Kotona derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle. Sana güzel bir tunik ve o yumuşak ayakların içinde birkaç bot yapabilirim." dedi. Onu dudaklarından tatlı bir şekilde öptü.

"Şimdi," dedi, pençesiyle penisini kavrayıp sıkarken harika göğüslerinden birini serbest bıraktı. "Aç mısın?"

Ketsaltik gülümsedi ve surat asan meme ucunu dudaklarının arasına aldı. "Açlıktan öldüm," dedi emmeye başlarken.

not: bu yazı "Of Dreams and Vows" hikayesinin çevirisidir kaynak:<https://spidernon.home.blog/2020/06/26/dreams-and-vows-jinko/>